

MOOD × ROMAAN × FILM × SPORT × MAJAPIIDAMINE
KÄSITÖÖ × KODUSISUSTUS × AIANDUS × LASTENURK

35
SENTI

VEEBRUAR 1935

Naaret

2

NAISTE JA KODUDE KUUKIRI

Igasuguseid ehteid, kuld- ja hõbeasju, laua-
hõbedat, kihla- ja laulatuse sõrmuseid, käe- ja
taskukelli soovitab rikkalikus valikus

Joh. Alt
kullasepaäri

Tartus, Aleksandri tän. 10, telefon 7-97

KARUSNAHA JA MÜTSITÖÖSTUS

G. KANGRO

TARTUS, ALEKSANDRI TÄNAVAS NR. 15.

Valmistan
rõivastustöid
daamidele

ED. UUSEN
Tartu, Promenadi 14
Telef. 11-70

MARET

**T
E
I
L
E**

PAGARI

JA KONDIITRI SAADUSTEST

SOOVITAN:

KOOKE •
TORTE •
KÜPSISEID •
SAIU •

Kõik saadused kvaliteetsed.

Pagari- ja kondiitriäri

P. POTSEP

Tartus, Ülikooli tn. 34, tel. 12-79.

Tähtvere piigimõisal

(tel. 3-38) jätkub veel koju kätteviim.

Rõõskpiima I

à 10 senti liiter abonendi nõudes.

Mõisavalitsus.

Äsjaavatud kauplus

Eesti Käsitöö

Moodne daamide pesu, kunst-käsitööd,
vaibad jne.

Võetakse ka tellimisi vastu
Kunstihoones, Tallinnas

Foto ateljee

H. Riedel & H. Eggert

Ülikooli 36

Maaret

NAISTE JA KODUDE KUUKIRI

ARTHUR ADSON

EMÄKENE

OM KONNEGI ÜTS KAMBREKEN, KON HÄMÄRÄN ISTUP
ÜTS EMÄKEN VAIVALISTE MIRTE, VEREVAESIDE PALSAMIINE MAN,
NII HÄMÄRÄN ISTUP, KUNI PÄEVÄVALGUS KISTUP,
KESK OMMI KEHVÜ ASJU EMÄKEN, HARVA VÄLLÄ MINEMÄN.

TOO ILM SÄÄL VÄLLÄN OM VÕÖRAS NINK KÜLM TÄLLE,
OM NOORILE ROHKEMB, NINK RIKKILE, KES SÕITVA TÖLLEN.
SIIN KAMBREN, KON KÕIGUT OMMA IHOSUGU HÄLLE,
EI OLE KELLEGI JALUN, VÕIP ISTU, KÄE' PÕLVI PÄÄL PÖLLEN.

KÄE' SAKEST PANEP RISTI NINK OHKAP EMÄKEN,
IIN LAVVA PÄÄL PIIBLI, JUTUSE, LAULURAAMATU' —
KAS JOHUP PÄIV RÄNGEMB, VAI ANDAS TÄ KENÄKEN,
EI KUNAGI OLE PARAJANE VÄRSIKEN KAEMATU.

NII VÄRSSI LOEP AMMU KOOLNU VANEMBIDE IIST,
NINK VAIVA LÕPNU POJA, VÄÄRÄTÄNU SÕSARA,
NINK EGÄ OMATSE HENGE IIST, KE ELUN, KE ÄRÄLÄNNÜ SIIST —
OM KÕIKI JAOKS EMÄKESE PALVUSE', KISTUMATA PISARA'.

EI LÕPE KUNAGI EMÄKESE SÜÄMEVERI, SILMAVESI —
OM TÛTARLAPS KERGE IKMA, NAISEL ROHKEMB OM VALLU,
ENT EMÄKESEL TULEP MANU LATSI MURE, LATSELATSEKESSI,
OM MURET ALALIST, OM PALVUSI PITÄ NII PALLU.

NII PALVUST PIAP TÛÜ SISSE HOMMINGUST ÕDANGUNI,
KA LEIBÄ VÕTAP KOKKU PANDEN KROBELISE' KÄE',
OM ALATI OMA JUMALAGA, NINK TEMÄ TSIRGU-UNI
OM PALVIST LÄBI PALMITU KUI JERUSALEMMÄ MÄE'.

KOGUST „KATAI, KIBUVITS NINK KIVI“

Põhimõtetega söögimees

Sinna on mõni hea aasta tagasi, kui Ärna läks mehele. Riimer oli kena mees, ei joonud viina, ei suitsetanud ja kandis prille.

Kuid ilma veata inimesed elavad ainult seal, kuhu ühegi inimese jalg pole veel astunud ja sellepärast olid ka Riimeril oma kenakesed puudused. Või hüved, kui võtta asja Riimeri enese vaatevinklist.

Ta pödes nimelt niisugust tõbe, mida võiks nimetada põhimõtetega söögihaiguseks. Söögihaiguid on ju mitmesuguseid: ühed nõuavad tingimata siis soolast, kui antakse magedat ja siis magedat, kui antakse soolast; teised tahavad just tingimata niimoodi ja kui on pisutki teistmoodi, siis on toit kindlasti põhjakõrbenud lõrr ja visatakse lusikas kolinal põrandale; kolmandad on niisugused, kes näevad igas mustavõitu raasukeses taldriku-põhjal tingimata ohelikuotsa või trossijuppi. On neljandaid ja on viiendaidki, kuid mul pole kahjuks ülesandeks tehtud meessugu päris põhjani maha teha.

Riimer aga kuulus nende eriliste lordide hulka, kel olid toidu suhtes sügavad põhimõtted.

Nojaa, põhimõtted võivad ju üldiselt olla. Need raha ei küsi, ruumi ei võta, tulumaksu neilt pole vaja maksta. Majarahu kah ei riku.

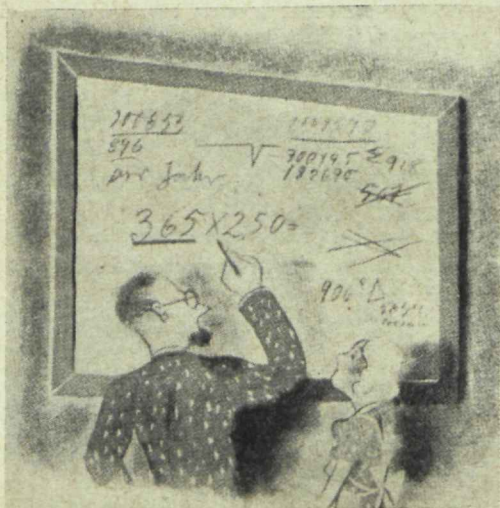
Ainult söök on niisugune asi, kus põhimõte on puhtast ja selgest kuradist.

Midagi koledat, nagu ütleb praegu proua Ärna.

2.

Esialgu ei pannud nagu tähelegi.

„Võta arvesse,“ sõnas Riimer kohe kaks päeva peale pulmi, „et inimene ei ole põrsas, kes enesele kõik sisse ahmib, mis künasse valatakse. Sööma peab põhimõtetega. Ratsionaalselt ja järelekaalutult. Kõige tähtsam on toidu juures: k a l o r. Võib süüa ainult paar suutäit ja keha on rohkem saanud kui teinekord ilmatuid portsjoneid neelates. Ja vahel maksad lõunast kolm krooni, kuid organism on siiski vähem toidetud, kui sööd ainult kahekümne sendi eest. Kõik oleneb kaloritest. Seda pane tähele!“

„Nojah, muidugi,“ vastas Ärna ja mõtles endamisi: „Mis seal's ikka, küllap saab neid kaloreidki seada nii või teistmoodi. Peaasi, et sa mul kõhu täis sööd ja priskeks lähed.“

Mõni päev läks, et polnud vigagi.

Kuid siis läks lahti.

Iga lõuna alul toodi paber lauale ja hakati rehkendama. Kartul — nii palju kaloreid, liha — nii palju, leib niipalju, kurk niipalju. Kokku...

„Taevast!“ tõstis Riimer kulmud üle otsmiku. „Ainult nii mitu kalorit! Mis sa ometi mõtled! Kas ma pole sulle rääkinud?“

„Söö ära, eks siis näe, kas saad kõhu täis või ei saa,“ rahustas Ärna.

„Issand, misuke toorus!“ hõikas Riimer. „Söö kõht täis! Ma olen ju ometi haritud inimene ega mitte mõni pudrusoolikas, mis täis topitakse!“

Ja viskas lusika kolinal põrandale.

„Sa oled naljakas!“ sõnas ta. „Kas sa rehkendamist pole üldse õppinud? Täna on jälle kolm kalorit rohkem, eile oli kaks kalorit vähem. Niisugune võnkumine ja ebajärjekindlus tapab ära. Võta end ometi kokku!“

Ärna võttis logaritmid appi, tuletas algebra uuesti meele. Aga Riimer jäi järjest kõhnemaks.

Kuni ühel päeval tuli koju ja teatas, et nüüdsest peale paneme maksma sootuks uued põhimõtted. Viimased uurimised toitlusõpetuses oleval näidanud, et peapahe, mille all inimesed kannatavad, on liha. Jah, just need lihakaamad, mis siin nagu hunt pead igapäev alla kugistama. Need suretavad organismi, viivad enneaegu hauda. Tuleb süüa ainult taimetoitu.

Pidagu Ärna meeles: taimetoitu.

Kaloritest enam ei kõneldud.

Muidugi, algasid taimepäevad. Riis, manna, porgandid, kartulikäkid.

Riimer jäi aga üha kõhnemaks.

Ärna sõi salaja liha, temal põsed punetasid nagu muiste ja mullugi.

„Ah, kui kerge on nüüd olla!“ rõõmutses Riimer. „Vaat, mis tähendab, kui sööd teadlikult ja kindla põhimõtte alusel.“

Aga enesel vajusid põsed lohku.

3.

Nüüd muretses Ärna kalorige tabeli ja hakkas täpsalt vaagima.

Kuid Riimer jäi järjest kõhnemaks ja tusasemaks.

4.

Nii see kestis.

Kuid siis märkas Ärna ühel pahal päeval, et Riimer on kuidagi mõtetesse vajunud. Kohmitses prille ja nihutas tooli.

Viimaks tuli asi avalikuks.

„Vaata, mu kallis,“ sõnas Riimer. „Lugesin neil päevil kõige moodsamaid uurimusi toitude alalt. Professor see ja see. Ja väga huvitav — on püstitatud sootuks uued põhimõtted. Mitte kalorige pole olulised — see teooria on vananenud. Ka puhta taimetoidu printsiip ei pea enam paika. Vaid tähtsad on taime- ning lihatoitude v a h e k o r r a d ja peaasi — v i t a m i i n i d. Mida rohkem vitamiine, seda parem tervisele. Ja siis — happed kah muidugi. Pea siis meeles: vahekord, vitamiinid ja happed. Siin on raamat, selle järele tuleb sul nüüd seada söögisedel.“

Ärna ohkas ja alistus. Mis teha, vitamiinid, siis vitamiinid.

Ja hakkas vaagima uue printsiibi järele.

Iga lõuna oli kõva kontroll, ja kui kaks vitamiini jäi puudu, siis läks otsemaid kabinaks. Kui puudus pisut A vitamiine, siis polnud nii hull, kuid B vitamiinide vajakiolek lõi mässu lahti. C vitamiinid olid aga kõige tigemad — siis lõi otse pikne sisse.

Kuid Riimer jäi üha kõhnemaks.

Ärna sõi salaja kõike läbiseigi, võttis, mis süda ihkas ja — põsed punetasid endiselt.

5.

Nüüd palub proua Ärna kogu maailma teadusemehi, et nad, taevast hoidku, enam ei mõtleks välja uusi teaduslikke põhimõtteid! Mees närtsib siis kindlasti ära. Vitamiinidega saab veel kuidagi hakkama, kui söödad teinekord salamahti lambaliha vasikaliha pähe, või annad porgandi asemel kaalikat... Kui aga veel üks uus printsiip tuleb, siis ei pea enam kõvemgi organism vastu.

„Midagi koledat!“ ütleb proua Ärna.

Juhan Pahlbärk.

Nende viimane armastus

Viini aristokraatiale oli Prantsuse kirjanik Honoré de Balzac end esitanud markii de Balzac'ina. Isegi aadlivapp uhkeldas ta reisikohvril. Ta oliivroheline nahk oli päikesest pruunistunud, punaste plekkidega põseluudel, kollenedes meelegahtade suunas. Tal oli kare, pikk, valgega piserdatud juus. Kehalt oli ta suur. Hommiku kella kolmest, mil Balzac lahkus voodist, kuni kella kolmeni peale lõunat koormas ta mungakõht võõrastemaja lauaserva. Siin ta istus ja kurjustas, et tema „Serafita“, „Lilia orus“, „Herneõis“ ja teised küllalt kiiresti ei valminud. Ja seejuures oli ta ainult selleks Viinis, et näha proua Eva von Hanskat, tema ebajumalannat, keda ta kohtas maalija Daffingeri ateljees. Proua Eva von Hanska oli tõesti ilus oma ümariku kaelaga, seos pärliagraffiga rinnal, parem käsi mängeldes lornetiga ja käsivarred hõredate looride all.

Tema, härra von Balzac, tundis nüüd seda Viini; Metternichi, vürstinna Melaiet, Fritz Schwarzenbergi, veidi jaburat krahvinna Thürheimi, keda ärritas see, et Balzac elas „Kuldse Pirni“ samas hotellitoas, kus enese kunagi mürgitas krahvinna salajane abikaas, sekretär Thirion. Balzacile olid nüüd tuttavad aristokraatsete daamide salongid, hooviraamatukogu, keiserlik varakamber. Kuid kõik see ei lugenud midagi võrreldes tundidega, milliseid ta võis veeta Eva, selle põhjatahe, Ukraina marssaliproua kõrval, kellel imelikul kombel oli ikkagi veel oma marssal, see filosoofiline ja kõiknägija krahv Venceslav Hanski. Seda naist teenis Balzac kui „mushik“ Honoreski. Ta tegi naisega vara hommikul jalutuskäike läbi vaiksete puisteede ja istus sellejärele jälle tunde Daffingeri ateljees ning ei suutnud pöörata silmi Eva huulilt, tema kõrgelt, lokiehitise vahel asuvalt kujult, mille rasvapolstri vastu ta juba kuude eest oli soovitanud

Proua von Hanska.

süüa ainult loomaliha, oli soovitanud jalutusjookse, jätta piimaga kohvi ja teha külmi hõõrumisi. Juba kaks aastat oli Eva Balzaci taevaingel, tema kannikene. Ta oli uppunud kirjavahetusse selle naisega,

tema, see suure lapse narrustest mitte kunagi vabanev spekulant. Ta oli seletanud, et tema armastus Laure de Berny vastu on olnud pojaarmastus. Ta oli saatnud Evale omi juuksesalku.

Ja nüüd, siin Daffingeri ateljees, vaadates üksisilmi Evat, meenusid Balzacile kõik möödunud läbielamused selle naisega uuesti. Veel praegu nägi ta, kuid Eva väljus hotell Fauconist, ja et ta kandis violett kleiti. Eva oli hoidnud käes üht tema romaani ja küsinud temalt oma poola murdes, et eks köideta Peterburis hästi raamatuid, eks ole? Kuis nad suudlesid suure tamme all. Kuis Eva teda külastas ja sai tema omaks. Ja siis väljasõit Bieleri järvele, metsaküllasele, äkilisele Püha Peetri saarele. Ning veerand aastat hiljem Genfis. Nagisev põrand hotellis, sundus mitte kõhatada, sest oli kindel, et härra von Hanski varitses kindlasti kõrval. Läbimärjad kingakesed, kivine tee Fernellesse. Kirikulaulu viis, mida keegi kusagil teisel korral armutult viiulil kratsis, ja noormees, kes üksisilmi vahtis naisele. Siis Balzaci võlausaldajate uus jaht, uued purustavad koormatused, kartus haige Laura pärast, hooplusvembud, millega ta end üle pea sisse mässis; kepp turkiisipeaga, millesse laskis sisse sulatada Eva kuldse ketikese, luksusaine Rossinile ja teistele. Selle kõige pärast Eva tõrelused. Naise tühjus, karmus, armutus vaevleva kunstniku vastu, kes rahuldub sellega, kui teda hüütakse kui koera: Siia, mu härra! Siis enam kui õrn kiri, mis eksis ära härra Hanski posti sekka, sellele järgnev komöödia. Reisiplaanid, mis aga kunagi ei täitunud. Nüüd oli ta siis siin.

Daffinger ümises midagi, heitis pintsli kõrvale. „Poseerimine on lõppenud“, tähendas proua Hanska Balzacile. „Aga miks venitab mu bengal oma noka nii pikaks? On tal muresid?“ küsis naine trepil. Balzac tihtipeale nimetas end kirjades temale bengaliks, india tihaseks. Ta oli väiksekasvuline ja lai, peokuub ta seljas oli juunikuumuses otse rebenemas. Nad sõitsid linnast välja. Önnejoovastunud Balzac luges voorimehele seni kreutsereid peole, kuni see naeratama löi. „Sa oled rõõmsam kui kunagi“, tähendas Eva Balzacile. „Ära jäta mind kunagi maha, see oleks mõrv. Ainult sinu seltsis usun ma ellu.“ Naine külvas ta üle etteheidetega eelmise õhtu ja proua Castries'i pärast. Nad sammusid võorastemaja teisele korrale, naine laulis klaveri ees ühe Schuberti laulu saksa keeles. Balzaci pilgud eksisid metsa roheluses. See oli nende jumalagajätt. Naine saatis ta alla. All metsistunud aias kasvas lõvisuu kauni tulbi kõrval. Naine nõudis, et Balzac kannatlikult teda ootaks. Nad olid Neufchâtelis teineteisele annud vande.

*

Ühel pühapäevahommikul end puristades pestes arvestas Balzac, et tollest lahkumispäevast Viinis oli möödunud kaheksa aastat ja viiskümmend seitse päeva. Eile, kui „Dunkerque“ oli Kanonerski saare taga ankru heitnud, oli ta proua Hanskat jälle näinud. Siis eilne hommik, kui see naine oli teda viinud läbi oma Kutaisovi palee ruumide, ja kui nad vestlesid kui vanad sõbrad. Kuid vapustus ja peavalu olid süüdi häiritud unes, peavalu, mida tema Pariisi arst juba märkis lootusetu nimetusega arachnitiseks, peaaunaha põletikuks. Ja need luti kad siin vene toas!

Kaheksa aastat ja viiskümmend seitse päeva. Vahepeal — Laura surm, reis Sardiiniasse vanade roomlaste illusoorsete hõbekaevanduste kasutamise otstarbel, neegrikindral Toussaint-Louverture'i varad, ananasivabrik, valge dominikaanlaste mungarüü, maaklerid, tema enda looming, tema kolossaalne töö. Ta oli surmani väsinud. Naine pahan-das, kui möödusid kirjades lubatud tähtpäevad. Vahest puudus tal isegi raha postmargi ostmiseks, ta näris kuiva leiba bulvaril. Tema viletsles, Eva aga lõbustas end Kievis. Kas heita end Seine'i, või söösta Ukrainasse ja hakata tolle naise intendandiks, tema mõisate valitsejaks. Proua Hanskal oli kombeks kõnelda ilustatud, ebapähal toonil. Ta vaikis maha Balzaci sünnipäeva, ega vastanud pool aastat ta kirjadele. Nüüd kuulutas selgeltnägija Balthazar Balzacile ette Hanski surma, ja eks olnudki — naine teatas, ta mees olevat surnud. Oma rõõmu naiivsuses kaotas Balzac enesevalitsemise. Seni oli Eva keelanud tal ilmumise Wierzchovniasse, keelanud tuleku enese juure Peterburi, kuid nüüd, nüüd võis ta minna tema juure, ja see teadmine tegi ta otse idiotseks. Veel kord käis ta selgeltnägija juures, et sel lasta omale luisata põgususi. Ja see valelik naisteoperaator ning võllarook ütles, et naine, keda Balzac ammu armastab, on kolmekümne ja neljakümne aasta vahel.

Balzac ajas endal habet, jõi kolm tassi musta kohvi, et sellega ööst öösse kütta oma roostenud masinavärki, sest migreen ei möödunud. Ta neelas külma eine, aplalt nagu koger, teatas oma ilmumise proua Hanska juure kella üheks, sammus üle kai, kohal, kus süngel graniitkaljul ratsanik ohjeldab oma pronkshobust, kõndis mööda Talvepaleest Millionnajale. Kutaisovi palee eessaali marmorseinte ääres laisklesid teenrid, kudumistöö näpu vahel. Sinine salong. Ühtki neist mööblitest ei unustaks ta iialgi, tema, kellel oli tapetseerija ja väljapakkuja arenenud hing. Ei neid roosakirjuid sõjalahingutega Meissen'i vaase, ei Louis XIV kappi, seda lolli portselanist elevanti, toda mahe-sinise siidiga kaetud tugitooli. Kõrvalviiva ukse ümber põimusid luurohuväädid. Balzac astus mõne sammu üle vaiba ja murdis sealt lehekese. Kui kuriteolt tabatu pörkas ta äkki tagasi, sest Eva seisis ta ees; lumivalged, meelihäirivad õlad leinarüüs. „Minu jumaldatu“, kogeles Balzac. Naine lubas temal kolida Millionnajale ning helistas kohe tema pesu pärast mademoiselle Borel'ile, oma tütre Anna kasvatajale. Balzac tänas, nagu tänab üks kerjus. Kuna ta suudles naise käsi, libises suur-moguli sõrmus, nelja sou eest ostetud prohvetisõrmus, mis Balzaci arvates pidi väärt olema tonne kulda ja teemante, ta sõrmelt ning veeres kuhugi vaibale.

*

Balzaci voodi seisis keset tuba, mahagonivoodi. Haige lamas kõrgel patjadel. Kүүnlad värisesid öölaua kohal, millel oli hõbedane vaas ja seinal naeratava noormehe portree. Tema ihalduseks oli olnud Pariis, maja rue Fortune'il, paviljon Beaijon oma kahe võlvkäiguga, ovaalsete akende ja kumera katusega, madala ukse kõrval roheline latern, rohelised poed, aed... Sellest unistas ta Wierzchownias, härrastemaja gipsfreskidega toas, külmetades ja kõhides kamina ees, mida varjas vari jahimehe ja koeraga — proua Hanska näputöö. Tal oli olnud külm teel Berditschevi, oli külm sõites mööda

Ukraina põhjatuid teid, kuhu uppus nende tõld, ja siis Barbara kirik, kus teda laulatati Evaga, toetudes Gubernatschukile, vanale vene teenrile.

Seitseteist aastat oli möödunud Neufchâteli ajast. Hämardudes möödusid nad surija silmade eest. Iga armujaam oli jätnud oma sümboli mällu; lõõmava tõrviku, kuldse palli, kroone, täitesarve, konnakarbi, roose, ühe palmi, äraunustamind ... Itaalias, kõikjal oli ta reisinud Evaga, tema tütre ja väimehe krahv Mnizekiga. Kas oli Eva viivitanud abiellumisega Balzaci võlgade pärast, või surnult sündinud tütrekese pärast? Ometi juba enne seda oli meeri juures Metzis kõik korraldatud? Või olid siin takistuseks vene seadused ja pärandusraskused? Jõuetu oma raskest produtseerimiskrambist, hoidis ta Eva ligi. Ja nüüd oli ta siis temaga nende uues kodus, mis oli küllastatud rikkustega, nagu mõni antikvaari ait. Balzac oli lasknud tuua siia Maria Medici mustast puust

inkrusteeritud vaka ja Bernard Lalissy kaevu, ehtsaid ja järeltehtud kallisasjade kappe, portselani, pronksi, maale, kõik Evale, ainult Evale. Ja kui nad mais olid väljunud tõllast, olid majas põlenud kõik küünlad — vana teener François oli äkki otse jabur.

Surija nägu oli violet, võib öelda must. Ta kangestunud silmad olid avatud. Kas seisis ikka veel Eva ta silme ees? Ta ei tunnud teda ära. Öösärgis, rippuvate juustega, nuttis naine: „Ta ei tee minust väljagi. Ta alandab mind. Ta on liiast kole,“ ja Nacquartile, arstile, kellele Balzac oli tähendanud, et teda võib aidata ainult Bianchon, Balzaci leiutatud arst „Comedie humaine'is“: „Kuidas pean ma kõike seda likvideerima? Siin tulevad igasugused talitused ja tseremooniad.“ Saabus õhtu. Naine heitis magama. Pool üksteist klopiti ta uksele: „Härra on surnud“. Poolalasti vankus Eva läbi koridoride mahagonivoodi ette.

See ilusalõikeline lihtne õhtukleit mustast kreppsatäänist mõjub iseäranis suursuguselt kuldkaunistustega.

Sellel lihtsal triibulisest riidest kleidil väärub tähelepanu ilus värviline nahkvöö. Triibud kohtuvad seeliku keskjoonel üksteisega.

Jüdamete-mäng

ROMAAN

Katrin Holland

Eelmise osa kokkuvõte: Clemens Kerkhofen oli maailmakuulus klaverikunstnik ja veetis suurema osa oma elust suurlinnades. Ta rändas oma teenija Martin Geyeriga New-Yorkist Londoni, kus esines klaverikontserdiga Albert Hallis. Londonis kuuleb ta juhuslikult ühest majast mööda sammudes viiulimängu ja see meeldib talle niivõrd, et saadab teisel päeval Martini mängijat otsima. Viiuldajaks osutub keegi prl. Ridley, kes sel hetkel, kui Martin sinna jõuab, on vannis ja ei lase meest sisse.

Clemens Kerkhofeni naine Babett ühes lastega elab isalt pärandatud mõisas „Paradiis“. Ta on õnnelik oma kuulsa mehe üle ja armastab teda kõigest südamest.

Ta hüppas kähku välja, vesi sulpsas üle vanni ääre, neiu aga ei pannud seda täheleegi. Ta jooksis suuril, nõtkel sammel ateljees edasi-tagasi ja püüdis kramplikult maha suruda talle meenuvaid mälestusi.

„Kuna...“ ja nüüd kõlas hää väga tõsiselt, „kuna mul sel hetkel pole midagi selga panna.“

„Ei, mitte midagi, milles võiksin tulla Albert Halli.“

„Preili Ridley,“ ütles Martin, „avage! Mängige mulle midagi ette. Muretsen teile õhtukleidi, kui teie mäng mulle meeldib.“

„Armas taevas,“ vastas hele, pehme hää, „õhtukleidi! Noh, harilikult ma ei lase endale võõraid härrasid kleite kinkida, kuid kes ütleb siis, kas te minu mängu üldse võite arvustada?“

„Teil ju ei tarvitsegi minule ette mängida, vaid professor Kerkhofenile.“

„Nojah, ja milleks mind siis tülitate?“

„Preili Ridley, olen Clemens Kerkhofeni sekretär. Tema kuulis, kuidas keegi siin selles majas viiulit mängis ja tegi mulle ülesandeks, mängija üles otsida. Olen läbi jooksnud kogu maja. Ma ei usu, et ta mõtles sellega proua Right'i, ja tahtsin veenduda, kas vahest teie ei ole see „keegi“. Palun, kas tahate nüüd mind sisse lasta?“

Ent preili Ridley vaikis. Ta vaatas ruumikas, kaunis korratumas ateljees ringi ja raputas pead. Igale väljasseisjale nähtavasti pidi olema selge, et tal on praegusel hetkel äärmiselt ebamugav vannist väljuda, tuba koristada ja riietuda.

„Ei,“ ütles ta, „ja palun — jätke mind rahule!“

Martin Geyer kehtas õlgu, kummardus ja — olles asjata otsinud kirjakasti — lükkas kontserdipääsme ukse alla. Siis läks ta minema. Kuid juba esimesel trepijärgul pöördus ta ümber, astus veel kord tagasi üles ja võttis ukse alt pääsme. Liialt kahju, ütles ta endamisi, ja lahkus seega lõplikult majast, kus Johanna Ridley elas.

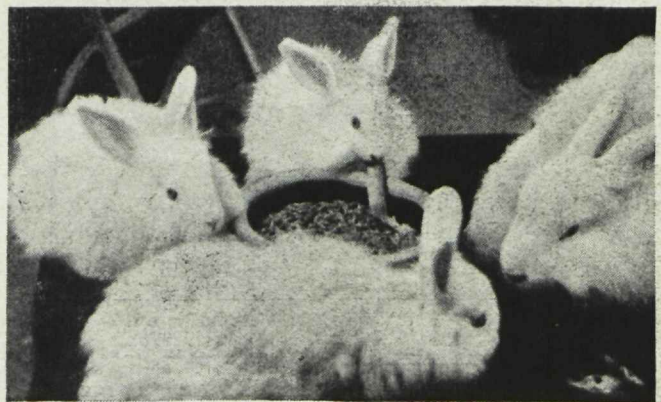
Seesmisest ärevusest vapustatud, lebas Johanna väikeses supelvannis ja kuulas värisedes sõnu,

mis Geyer kõneles. Ta hammustas huuli, pigistas ilusad, pruunikad käed rusikaiks ja vastas ninakalt, pilkavalt ja ükskõikselt. Ta kuulis, kuidas mees kummardus, pääsme maha pani, kuidas ta pikil ja kõhklevail sammel trepist lahkus, tuli aga siis jällegi üles ja võttis pääsme. „Kui hea“, mõtles ta, „see on hea“ ja naeratas kahvatuil huulil. Ta lebas veel kaua soojas, pikkamisi jahenevas vees ja vahtis üksisilmi vastasolevale seinale.

Clemens Kerkhofen! Johanna sosistas seda nime vaikselt endamisi! Ah, tollel noormehel poleks tarvitsenud talle rohkem öeldagi! Tema, Johanna, teadis väga hästi, kes oli Kerkhofen, teadis võib-olla paremini kui too Martin ise. Sest Martin oli alles kaks aastat Babeti teenistuses. Johanna aga oli kaheteistkümnepäevane, kui ta kuulis Clemensi dirigeerivat. See oli olnud Pariisis, tookord...

Ei aidanud midagi, ta ei suutnud mõtteid tagasi tõrjuda, elavalt ja selgesti meenusid talle päevad, imekaunid, unustamatud päevad. Pariis, Neapol, Capri. Tema lapsepõlve õnnelik aeg oli taas tagasi. Ta nägi end istuvat väikese plikana oma isamajas, armastatud ja jumaldatud isa kõrval, kes võlus igat inimest. Ei ole ime, et tema ema oli ära jooksnud temaga, selle itaalia Eikellegagi, ja temaga perekonna keelust hoolimata abiellunud. Ei olnud ime, et temale tuksusid kõik südamed.

Iialgi polnud kodu raha, ja sageli puudus iga-sugune hubasus. Aga nad käisid Veneetsias ja sõitsid kuulama Milaano ooperit; nad käisid Pariisis, külastasid Kerkhofeni kontserti, ja linnus, kus dirigeeris Toscanini. Panditi sõrmuseid, tehti laenu, kõik, mis oli vähegi hinnaline, müüdi. Sageli neil ei olnud midagi süüa peale puuvilja ja valge, pika leiva, muusika aga oli alati. Ikka, kus nad ka elasid, oli toas klaver, mille ees istus Sil-

Rikkalik söömaaeg.

vester ja mängis, mängis tunde, päevi, öid. Ja kui ta mängis, ei saanud Johanna uinuda. Ta kuulas vaikides toa pimedamas nurgas ja neelas väsinud, kahvatanud näol ja õnnelikel silmil helisid, mis isa oma mänguriistast välja võlus. Ah, selline oli isa! Mõnikord ta kadus salaja, ei tulnud tagasi päevi ega nädalaid. Aga kui ta siis naasis, tõi ta raha. Ema nuttis ja suudles teda ega lausunud ainustki sõna, ning Silvester ei osatanud ainsa sõnaga, mida ta neil nädalail oli teinud. Nad kõik kolm aga teadsid, et ta oli mänginud mõnes kohvikus või kinos, kuni ei suutnud seda enam taluda ja minema jooksis.

Ja nad sõudsid, poolalasti, tuulest ja päikesest pruunid, sinisel, väikse järvekese pehmel veel ja suure mere metsikuil lainetel, ning kui nad tulid tagasi koju, Silvester istus ja mängis lainetest ja edasikihutavaist pilverünkaist. Nad kõik jooksid koos pikkade, vetruvate sammudega suurlinnade asfaldil, väikese külatänava konarlikel kivi-sillutisil, metsatee pehmel õõtsuval pinnal ja rohelisel kiikuval aasal. Silvester komponeeris, andis helides edasi kõik, mis päeval nägi, — õrna vaikuse, hõõguva päikese, hõbedased kuupaisteööd, karjuvad, tõtlevad inimesed. — Ja vahel nad elasid suures luksushotellis, kuid sageli väikestes määratud, möbleeritud tubades, ning juhtus ikka ja jälle, et nad ööbisid metsis!

Ja siis õpetas Silvester last viiulit mängima, nad töötasid ja harjutasid koos, — suur hulkur kunstnik ja väike, teda jumaldav tütarlaps. Kui nad peale niisuguseid tunde puhkasid, — lebasid valgel, päikesest kuumal neemel või jõid mõnes kohvikus punast, magusat veini, siis säras Silvester ja haaras mõlemai käsi lapse pea, nii silm üsna silma lähedal üksteise hingamist tundes, sõnas ta talle, et tema pidi saavutama kõik selle, mis temale enesele jäi saavutamatuks, et ta pidi saama suureks, suureks kunstnikuks, ja laps töötas talle, et ta töötab väsimatult ning usinasti. Nad naljatasid, naersid ja rõõmustasid tuleviku üle.

Üsna äkki suri isa ja vähe aja möödudes ema abiellus John Ridleyga, vana jõuka schotlasega.

„Sa ei tohi mulle kuri olla, Johanna,“ sõnas ta, „ma ei näe ühtki teist teed, mis hoiaks meid näljast.“

Kui Johanna temale vandus ägeda metsiku

Väike puhkus.

häälega, ja ette pani tänavail ja kohvikuis viiulit mängida, siis raputas ema väsinult pead. Ema abielluski John Ridleyga, kes muusikast midagi ei mõistnud, ja tegi „mustlasele“ tarmukalt lõpu. Ta keelas Johannal mängimise. Kuigi ema palus ja tema eest kostis, tõrjus ta tema lühidalt tagasi, ning väike õrn ema ja Johanna ei julgenud enam lausuda ainustki sõna, et mitte etteheiteid kuulda. Johanna tundis muusika järele vaigistamatut igatsust, mõnikord ta harjutas salaja, mõnikord lipsas ta välja, — kuhugi, kus oli muusika, aga siis teda karistati karmilt.

Ühel autosõidul surid mõlemad vanemad õnnetult. Esimese löikava valu üle ema kaotuse puhul Johannat lohutas vaid tunne: nüüd oli talle elu lahti. Nüüd ta võis õppima hakata, muusikakooli minna. Ent need unelmad luhtusid. Ridley, kellele oli võõraks jäänud metsik, ägedaloomuline laps, pärandas varanduse oma sugulastele. Johannale makseti vaid väike igakuine abiraha, millest ta ka praegu elas. Tema eestkostja soovitas talle valida praktiline elukutse. Johanna oli vilistanud. Trotsides ta mõtles: ma ei lase ennast sundida, tulen endaga üksigi toime. Ent kõik, mis ta proovis, nurjus. Siis ta loobus elust, mille nimi oli muusika. Ta mängis vaid vahel, kui teda täitis taas igatsus. Ja nüüd, — ja täna oli Clemens Kerkhofen lasknud tema üle järele pärida.

Johanna vangutas pead. Vilistas heledal, pehmel häälel ja nimetas ennast narrikeseks. Ja ajal, mil ta nii rahutult tuba mööda edasi-tagasi tippis, oli tal rida mitmesuguseid väljavaateid. Kui ehk oligi mõni šanss? Ta peatus, et rahulikult järele mõelda. Aga siis valdas teda jällegi lootusetuse tunne, see kole mõttetükk kartus mahategeva, hävitava arvustuse ees. Tunnid möödusid. Liikumatus kükitas Johanna toolikorjul. „Peaks ta tagasi tulema!“ palus ta, „peaks ta ju tulema!“ Alles siis, kui ta endale töötas, Kerkhofeni ise üles otsida, — muidugi juhul, kui viimase noor ja agar sekretär peaks olema asja vastu huvi kaotanud, rahunes ta. Ja korraga tal tekkis tunne, et Geyer veel teda korra külastab. Ta naeratas rõõmsalt ja arglikult, lohutas ennast.

„Julge olla,“ käsutas ta end, „asjale silma vaadata, mitte kõrvale põigelda!“ Kõikudes nii kartuse ja lootuse vahel, tundis ta, et tema unelmad ning soovid polnud siiski veel üsna surnud...

„Ainus, kes võiks tulla küsimusse, ei tahtnud avada ust, sest ta oli vannis,“ seletas Geyer vähe hiljem Kerkhofenile, astudes harjutuslavale. „Ka kontserti ei saa ta tulla, sest tal — nagu ta mainis — ei ole ühtki õhtukleiti.“

„Nii!“ sõnas Kerkhofen lühidalt.

„Usun, temas ei peitu palju!“

„Võibolla.“ Kerkhofen andis märku kõneluse lõpetamiseks ja Martin lahkus. Sellega pidas ta asja õiendatuks.

Pealelõunal jõi Kerkhofen leedi Livingstone'i juures teed. Keset keskustelu ühe härraga saksa saatkonnast meenus talle Convent tänav, ja pisut äkki jättis ta perenaise jumalaga ning ruttas tolle väikse, ükskõikse tütarlapse juure, kes eelistas elu igasugustele hüvedele vannile.

Kui Johanna temale avas, silmas ta üllatudes kahele kaetud teelauda suure, pooleldi avatud akna ees.

„Kas ootate külalist?“ küsis ta.

Johanna naeratas: „Jah,“ ütles ta, „teid.“

Enne uinakut.

„Kuidas võisite teada, et tulen?“

Neiu kehitas õlgu, — ahtaid, lapselikult üm-
raid õlgu.

„Mitte teid, või siiski teid, palju enam teie üli-
agarat noort sekretäri.“

„Oleksite võinud eksida,“ vastas Clemens pisut
segaselt nii palju iseteadlikkuse ees.

„Aga ma ei eksinud.“

Mees naeratas tahtmatult. Neiu jälgis huviga
ja tahtmatult hardunult, kuidas naer jäi peatuma
tema suurisse, jahedaisse silmi.

„Nii siis, teie olete Clemens Kerkhofen.“

„Jah,“ sõnas ta. „Kuidas tuleb, et räägite saksa
keelt ja on teil inglise nimi?“

„Minu nimi on Johanna,“ sõnas tüdruk, „minu
ema oli sakslane, minu vöörasisa inglane. Kas te
ei võtaks istet? Kumb teile maitseb — kangem või
nõrgem tee? Või joote meelsamini kohvi?“

„Palun kohvi,“ vastas Clemens, „aga esmalt
tahaksin kuulda teie mängu.“

„See ei oleks teile mingi nauding,“ ütles Jo-
hanna. „Mängin harva, ainult siis, kui tuju, pealegi
ilma igasuguse koolita ja enamasti vaid, mis just
meenub.“

„Kas mängisite teisipäeval nädala eest?“

„Ei mäleta enam.“

„Kas mängisite nüüd?“

„See ei lõbustaks teid.“

„Mängige!“

Ta vaatas meest pisut abitult, oma suurte kum-
maliselt siniste silmadega. Ja nüüd, kui neiu astus
läbi toa, et viulit tuua ühest nurgakapist, Clemens
nägi esmakordselt, kui noor ta oli. Ta võis olla
seitsme-, kõige enam kaheksateistkümnne aastane.
Korruga talle näis võimatu, et tema, selle lapse viiu-
lilt, helid võisid kõlada sellase küpsusega.

„See on Amati,“ ütles Johanna. „Huvitab see
teid?“

„Amati?“ küsis Clemens Kerkhofen, ja pisut
ebasobivalt juure lisades: „Kuidas omandasite
Amati?“

Neiu naeratus meenutas talle äkki Babeti kum-
malist, armsat, kelmikat naeratust; ainult oli see
siin õrnem ja pehmem.

„Ta on juba palju aastaid meie perekonnas.
Minu isa oli itaallane.“

„Muusik?“ küsis Clemens.

„Kunstnik,“ ütles Johanna. „Komponeeris.
Aga tema oopereid ei ole ialgi ette kantud. Nad
ei väärinudki palju. Ta ütles seda ka ise.“

Neiu tõstis oma selge, noore näo Clemensi
poole: „Ta suri liiga varakult,“ ja aknast välja
vaadates ta lisas tasasel häälel: „Armastasin teda
väga... Olin tema juures, kui ta suri... Olin
ikka tema juures... Ta oli jumalik mees.“

Ta seisis Kerkhofeni ees, ahtake, paenduv, rip-
pivate õlgadega. Imelik segu itaalia kuumveresust
ja saksa tagasihoidlikkust.

Üsna ootamatult hakkas ta viuldama. Kui ta
vähe aja pärast lasi poogna vajuda, ei öelnud Cle-
mens ühtki sõna.

„Noh?“ küsis neiu, valmistudes kohvi valama.
„Kas olete väga pettunud?“

„Kas olete hull?“ küsis mees, „või ei tea teie,
mida suudate? Mida te kord võite?“

„Mul ei ole õppimiseks raha,“ sõnas Johanna.

„Üks ainus kontsert kindlustab teid mitmeks
aastaks.“

„Võibolla,“ vastas neiu, „aga esmalt pean andma
kontserdi, eks ju?... Võtate suhkrut?“

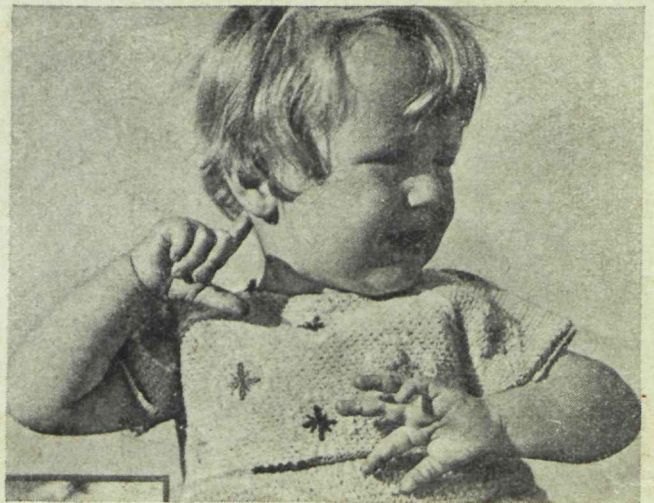
Clemensi pilk puuris neidu kütkestatult, vapus-
tatult. Tahtes teda julgustada, veenda ja leidis vaid
osundi: „Iga talent vastutab ise enese eest.“

Johanna istus, asetades ühe jala teisele, ütles
heledal, pehmel häälel, mis sobis nii vähe tema sil-
made metsiku sinaga:

„Võibolla. Mu kasuisa jättis mulle vaid pisu-
kese summa, millest piisab vaid elamiseks. Ma,
ma... soovisin lapsena vaid üht... muusikat õp-
pida. Juba kaks aastat ma ei ole enam temast mõel-
nud, — ajast, mil mu ema suri... Nüüd elan päe-
vast päeva...“ Ja äkki ta langetas pea lauaservale
ning nuttis. Nagu väike pilv lamas ta juuks lille-
lisel laudlinal, mis kuklal kihardus lokiideks. Sama
äkki ta tõstis pea ja ütles üsna liikumatul näol,
nagu ei oleks midagi juhtunud:

„Unustasin moosi ja või, palun, andestage!“

Clemens Kerkhofen jäi oma kohvi üsna vaikides,
silmitsedes seejuures Hyde pargi puud. Johanna
istus tema vastas ja suitsetas. Magus, inglise siga-

See on veidi naljakas.

I v a r, prokurör I. Looman'i poeg.

Meie
perekondade
väikesi
käskijaid

J a a k, õpetaja K. Ader'i poeg.

Isakene, taadikene,
emakene, memmekene,
küll sa näed suure vaeva,
kui sa minda kasvatad,
kasvatad, kallistad,
üles tõstad, hüpatad,
maha paned, mängitad,
suu juures suigutad,
kahel käel kiigutad.

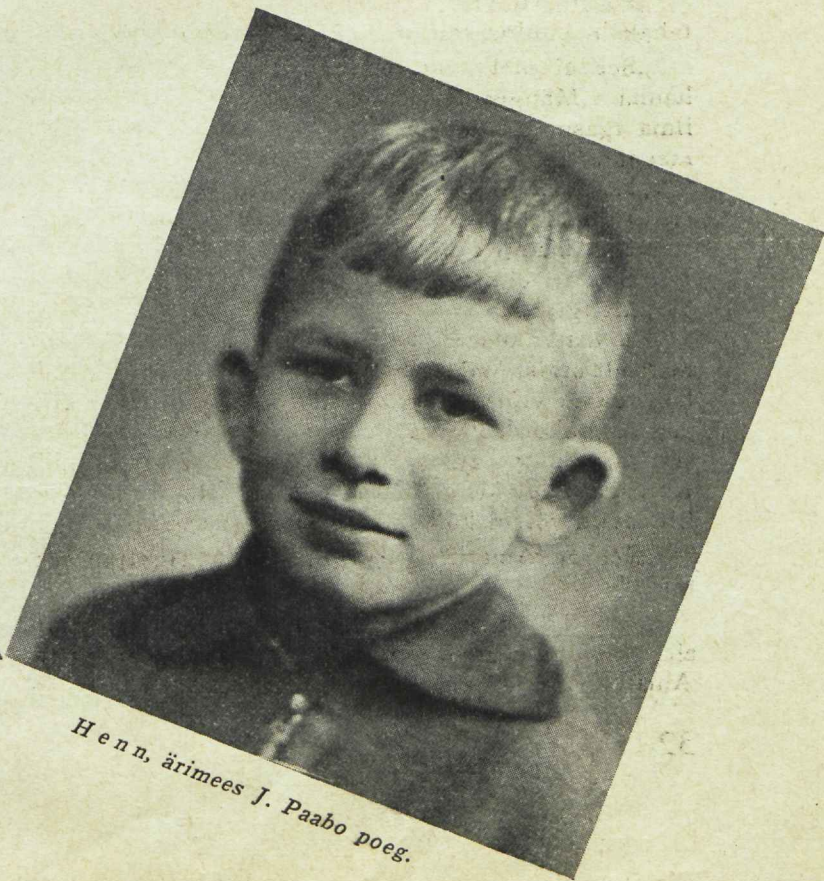

M a l l, dekoraator V. Haas'i tütar.

Minu hella memmekene,
millal maksan sinu vaeva,
kelle rüpes rübelen.
Ole terve memmekene,
teiseks terve taadikene.
Minda nõnda kasvatamast,
kasvatamast, kallistamast,
suu juures suigutamast,
kahel käel kiigutamast.

H i l l a r, advokaat I. Viik'i poeg.

H e n n, ärimees J. Paabo poeg.

rettide raske aroom täitis tuba, mis lõhnas vana puu, kannikeste ja õunte järele.

„Ei tohi kaotada iialgi julgust,“ ütles ta lõpuks ja kaunis ükskõikselt. „Teenisin endale õpperaha ise ja vahetevahel tuli nälgida. Kas tahate tulla homme õhtul minu kontserti?“

Johanna noogutas nõustudes.

„Ja pärast seda,“ jatkas ta, „õhtustame koos. Ja siis... tahan näha, mis tuleb edasi teha. Võibolla võin midagi muretseda.“

Neidu silmitsedes küsis ta: „Kui vana olete?“

„Kaheksateistkümnepäevane,“ vastas Johanna huulte värisedes.

„Kui,“ — algas Clemens ja tundes end korraga pisut kogelevat, „kui nüüd teie eest hoolitsen, kas lubate mulle, et te ei kaota siis enda julgust... töötate, annate endast, mis teis peitub?“

Johanna värises: „Usute,“ küsis ta äkki erutatult ja väga tõsiselt, „et see end tasub?“ Unelmad ja lootus ärkasid tema kunstlikust surmast, võludes teda tema raskesti võideldud ükskõiksusest ennekuulmatule tugevale elule.

Kerkhofen naeratas talle julgustavalt: „Loodame, eks ju?“ ütles ta, ja see väike „eks ju“ surmas Johannas viimase tahtejõuetuse, mis valdas teda tema isa surmast saadik.

„Nii siis nägemiseni homme.“

„Täna,“ ütles Johanna, „nägemiseni.“

Ta vaatas talle järele, kuidas ta tänavat pidi alla läks. Ja naeratas metsikut, kelmikat naeru. Aga esimest korda aastate kestel mõtles Johanna: „Olen noor. Elu minu ees on lahti, iga päev võib juhtuda midagi uut.“

Babett sai telegrammi, „Paradiis“. Selles seisis: „Tähtsatel põhjustel kojusõit edasi lükkunud.“

„Ahaa,“ mõtles Babett, lugedes telegrammi, „mu väike poisu teeb äri.“ Ja ta vangutas õige pisut pead nende paljude inimeste üle, kes maksid kallist raha, et kuulda Clemensi mängu veel ühe õhtu.

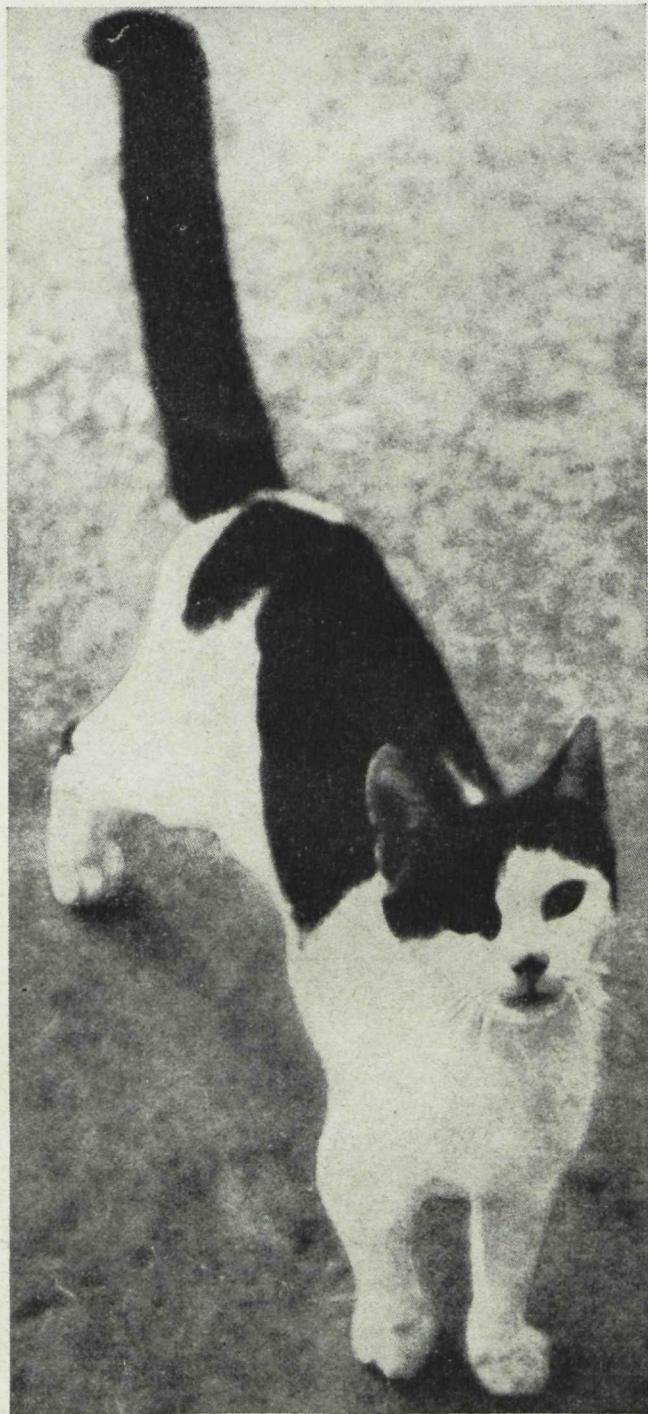
Martin Geyer'il oli korraga palju teha, ta pidi kirjutama kirju ja telefonima, ning Clemens Kerkhofen käis säravi silmi Londonis ringi ja jutustas igale, kes kuulda tahtsid, — oma sõpradele ja tuttavatele, kontsertdirektoreile ja heliloojaile tulevast geeniusest, kes oli vaid tütarlaps ja kelle nimi oli Johanna Ridley.

Babett, Johanna asemel, poleks hoolinud põrmugi, kas tema kleit oli küllalt ilus kontserdik. Tema oleks, — kui poleks toime tulnud teisiti, istunud üsna koduselt parketi istmele oma tavalises linases kleidiski. Ükski lornjon, ükski ooperklaas poleks teda häirinud, ükski sosistamine seganud. Babett oli juba lapsena küllalt suursugune ja iseseisev, kui olukord seda nõudis. Teisiti Johanna, mitte sündinud paruniproua, vaid hulkur helilooja tütar, kuuma, korraldamatu elu laps, mille tõttu tal tuli alati võidelda traditsioonidega ja eelarvamustega. Johanna võttis mõtlikult ja kaalutledes kogutud raha, ronis omnibusse ning sõitis parimasse ja elegantsemasse ärris, et valida endale kohast kleiti. Kuna kärmed, koolitatud teenistusvalmid käed teda rõivastasid ja lahtirõivastasid ning ilus, peen direktriiss end vastutulelikult väsitas, et neiu soove võimalikult kiiresti täita, mõtles Johanna, et alles vähe aja eest ta oli seisnud sama äri akna ees ja kaalutlenud, et kas ta ei katsuks raha teenida manekkeenina. Hiljem, läbides aeglaselt tänavaid ja tundes juba ette rõõmu kontserdist, peatus ta koduteel siin ja seal, et silmitseda Kerkhofeni

kontserdi kuulutusi. Ah, kui õnnelik ta oli ja kui uhke see väike, nooruke Johanna. Tema pruunikal näol peegeldus selline sära, et nii mõnigi vastutulija jäi teda vaatama. Ta naeratas üsna võõraile inimesile ja talle naeratati vastu. Elu on ilus, ümises Johanna endamisi, imeilus, armas elu. Rind tulvil imekaunist õnnest ja vabadusest, astus ta paar tundi hiljemini Alberthalli esikusse.

Martin tõi Kerkhofenile Babeti veidra telegrammi, kus meistrile sooviti „kaela- ja jalamurdmist,“ ning Clemens küsis: „Kas preili Ridley saabus?“

Martin hiilis eesriide avause juure, piilus täidetud saali, lasi pilgul rännata rõdul ja loožides. Johanna istus viiendas, parempoolses esireas. Martin haaras binokli ja uuris üllatunult ja heitunud tema habrast ning väikest kogu. Järgneb.

Mäu!

F * II * L * MI

Sybille Schmitz

Sõusev täht filmitaevas

Ühel ilusal päeval üllatas Sybille -omi sõpru uudisega: „Lapsed, ostsin auto!“ Sellepeale tähendas keegi: „Nüüd alles oled tõeline täht!“

„Kuidas nii?“

„Noh, kui filminäitleja muretseb enesele juba sõiduki, siis on see esimesi tunnuseid algavast suurusehullustusest!“

Kergeusklikkudele olgu siinjuures tähendatud, et kõneleja ei mõelnud muidugi öeldut tõsiselt, olgugi et mainitud paljudel kordadel õigeks pidada võib. Praegusel juhul aga mitte.

Ärge mõistke valesti: siin ei taheta laulda hümeni Sybille tagasihoidlikkusest ega vähenõudlikkusest, vaid ainult Sybille Schmitzist midagi esile tuua, mis iga kunstniku juures peaks olema enesestmõistetav. Viimase aasta edukamate näitlejatest on kahtlemata Sybille Schmitz silmapaistvaim, olgugi et ta alles mõningates filmides on mänginud. Sybille Schmitz ei ole „täht“, vaid näitleja, kes igalpool — kuhu teda ka paigutatakse — on omal kohal. Ta ei teeskle ega „näitle“. Karjääri võib „teha“, arenemist mitte. Igaüks, kes ei baseeru arenemisele, vilksatab välkkiirelt mööda. Sybille Schmitzi täht hakkab alles hiilgama ja ta hiilgus tugevneb järjest, sest ta tuleb sisemusest.

Kui Sybille Schmitz algas mõne aasta eest Berliinis, omas ta ainult sada marka ja kaks kleiti. Keegi suur filmiressiööor kutsus teda bürosse, vaatles teda lühikese pilguga ja ütles: „Tulge homme hommikul kell 10 uuesti õhtukleidis.“ „Läksin kell 10 sinna,“ jutustab Sybille — „ning enesestmõistetavalt ei olnud mul seljas õhtukleiti, kuna ma ei omanud ühtegi. Kui ta mult küsis põh-

just, vastasin pahaselt, ise aga sisemiselt värisedes: „Ma ei või ometi hommiku vara õhtukleidis tänaval joosta!“ Selle järele soovis ta mind järgmisel päeval näha inglise kostüümi riietunult. Sel hommikul leidsin uue hädavale: „Ma ei kanna meeleldi inglise kostüüme.“ Järgmine kord pidin ilmuma pealeõuna kleidis. Kui nüüd ka vabanduseks põhjuse varasele hommikule veeretasin, ütles ta jahe-dalt: „Siis sõitke ometi autos!“ Nii kutsus ta mind kolm nädalat igal hommikul enese juure ning ma pidin alati midagi uut välja mõtlema.“

„Suur ressiööor ja väike sadist.“

„Või vastupidi!“

„Ja engagement?“

„Midagi. Õppisin vaid hambaid kokkusuruma.“

Niisuguseid näiteid on palju nende seast, kes täna on suured. Viimased tõendavad ainult üht, et karm kool on parim, sest ta laseb läbi ainult kõige valitumad, kel on sitkust ja kannatust.

*

Omal vabal ajal armastab Sybille sageli lamada rinnuli oma elutoa põrandal ja sorida grammofoni plaate, sest „tähe“ armsamaid ajaviiteid on grammofoni kuulamine. Tal on rikkalikult plaate — igasuguse meeleolu jaoks. Teine Sybille armsaim tegevus on piltide vaatamine. Miski ei tee talle suuremat rõõmu kui tassida kokku vanu filmifotosid. Ka igasugused „pildiraamatud“ huvitavad teda, sisaldagu need siis arhitektuuri, moodi, maale või fotosid. Sellejuures aga ei ole ta toa seintel kuigi palju pilte, täpselt kaks: Greco Madonna ja Botticelli.

Sybille Schmitz kodus.

SHIRLEY TEMPLE,
4-aastane imelaps, mängib lähemal ajal uutes filmides
kino „Helis“.

Victor de Kowa

maalib vabadel tundidel.

Veel 1918. a. oli Victor de Kowa noor kadett ja ei unistanud üldse filminäitleja elukutsest. Novembrirevolutsioon aga paiskas segi ohvitserikarjääri. Victor de Kowa hakkas nüüd plakaadimaalijana ja dekoreerijana omale igapäevast leiba teenima. Ühtlasi algasid ka õpingud Dresdeni kunstikäsitööakadeemias.

Aga ta sügavas sisemuses pesitses tunne, et ta siiski on ennekõike määratud lavale. See tunne sundis teda astuma Dresdeni teatrikooli õpilaseks.

Suure agarusega jätkab ta mõlemaid õpinguid ja jätab esialgu saatuse hooleks, millist ala oma elukutseks valida. Ning saatus tegi temast filminäitleja. Sellel alal jõudis ta kiiresti edasi. Maaliskunsti õpingud aga katkesid peagi ja muutusid varsti vabade tundide kõrvalharrastusteks.

Sybille juures elatakse alati üle üllatusi. Nagu nüüd: pealelõunat lobisetakse, kuulatakse ta teravmeelseid nalju, õhtul istutakse valge lina ees ja elatakse vapustatult kaasa Erna Zuwade saatusele, kelle suured hirmunud silmad on pööratud ülemvahtmeistri Schwenke*) poole ning kes ei pääse enam välja sest tumedast võrgust, millesse teda on

*) Froelich-helifilm: „Ülemvahtmeister Schwenke“. Mängivad peaosid: Gustav Froelich, Emmy Sonnemann, Sybille Schmitz ja Marianne Hoppe.

Küsimusele, miks ta maalib, vastas de Kowa lihtsalt: „Puhtast loomise naudingust. Mulle on maalimine samasugune puhkus kui teistele muusika.“

Victor de Kowa joonistused on mõjutatud peamiselt Jaapani kunstist. Nad on väga õrnad ja maalilised.

Portreid ei maali de Kowa peaaegu sugugi. Tema suuremaks rõõmuks on loodust pildil jäädvustada.

Kas teate, et...

Olga Tschekhova oli oma lellepojaga, näitleja Michael Tschehhoff'iga, abielus. Nüüd on ta aga ammu lahutatud. Tema tütar, kes on juba tunnustatud näitlejanna, abiellus möödunud aastal kaameramehe Weihmayr'iga.

*

Paula Wessely ja Sybille Schmitz on veel valalised.

*

Annabella on Jean Murat'iga abielus.

RUDOLF FORSTER oma uusimas filmis **KÖRGEIM KOOL** (Carlo Cavelli saladus). See teos võistleb kuulsa filmi „Maskeraadiga“. Linastub kino „Ateenis“.

mähitud. Siin on täiesti uus Sybille Schmitz, mitte enam see vaimukas, ekstravagantne naine, ega noor energiline daam, vaid teie ees seisab vaene, taga-aetud olevus.

Järgmine huvitav ülesanne ootab Sybillet Terra-filmis: „Ideaalne abikaas“.

„Eriti rõõmustun selle üle, et selles filmis saan mängida koos Brigitte Helmiga ja kõnelda Oskar Wilde'i dialooge. Manuskript on Thea Harboul ning veebruari alul läheme ateljeesse. Vahepealsel vabal ajal sõidan Rheini äärde.“

BRIGITTE HELM ja WILLY FRITSCH Ufa kuulsas filmis HÄRRAD FRAKES. Tuntud teose „Kapten Risti kuritegu“ järel. Linastub kino „Ateenis“.

Stseen filmist „DARDANELLIDE LAHING“.

Sellenimelise filmi lõi Anton Asquith, endise Inglise peaministri poeg, kes on suuremaid kinokultuuri eestvõitlejaid. Selle teosega jäädvustas ta filmilindile maailmasõja koledamaid lehekülgi.

Kasutades filmimisel Briti sõjalaevastikku ning armeesid, lõi Anton Asquith sõjafilmi, mille kohutav

Bubi Feher filmis „TAGAAETAVAD INIMESED“.

Üllatuse filmiilmale valmistas noor 8-aastane Bubi Feher, võites oma debüüdiga filmis „Tagaetavad inimesed“ publiku suure poolehoidu, kriitikute heldimuse ja filmidirektorite tunnustuse.

Filmil oli määratu edu, mitte üksi presse silmis, vaid võitis ka laiade hulkade sooja poolehoidu. Pariisis, Londonis, New-York'is jne. jooksis film vahetpidamatult kuude viisi. Samal ajal väikese Bubi vanemaile saabus hulgana ettepanekuid Bubi esinemiseks suuremates filmides, pakkudes noorele talendile võrdset honorari kuulsate staridega.

Filmis „Tagaetavad inimesed“ on kaastegevad võrratu traagik Eugen Klöpfer, Wlad. Sokolov, Marta Sonja, Fritz Odemar j. t. Film on originaalne ja jõuliselt haarav.

„Tagaetavad inimesed“ esimese filmina tolle imelapsega tuleb Tartus linastamisele lähemal ajal kino „Metropolis“.

Parimaid
kodumaa ja prantsuse
parfüüme ja
kosmeetilisi aineid,
kaela- ja kleidiehteid

leiate üliküllases valikus

Proviisor Jul. Himmelhoch'i
rohu ja parfümeeria laost Tartus, Riia tän. 1.

realiteet ning detailide tõelikkus ja haaravus on otse uskumatu. Film on konkurentsivõimeline kõigi senitoodetud maailma parimate sõjafilmidega ja väljapaistvamaid tippsaavutusi maailma filmitoodangus üldse.

Filmis on kahe sõbra — inglise ohvitseri — läbielamused ning traagiline saatus maailmasõjas põimitud vägevaks sõjaliseks eeposeks, mille sisu kõigiti kooskõlas „verepäevade“ tõelisusega ning faktidega.

On jäädvustatud mitte üksi inglaste, vaid ka vastaste — türklaste kangelaslikkus ja ohvrimeel. Filmi aluseks on dessant 1915. a. 10. aprillil Kallipoli poolsaarele, kus 9000 inglise sõjasangarit türklaste poolt valmistet lõksu sattusid ning pea kõik hävisid.

Pärast filmi demonstratsiooni Londonis ja Pariisis, mitte üksi publik, vaid ka vanad sõjaveteraanid olid põrutatud selle saatusliku sõjaelamuse metsikust koledusest, kangastus silme ette tõelikkusena läbielatud kohutavus.

See suurfilm tuleb lähemal ajal kino „Metropoli“.

Iludusvigadest näonahal ja nende kõrvaldamisest

Tänu edusamme teinud iluravile, mõistlikule ja otstarbekohasele eluviisile, näeb tänapäev palju harvemini ebapuhta näonahaga naisi kui varem. Tänapäev teatakse, et liikumine, värske õhk, värske aiavili, on näonahale sama vajalikud kui kogu kehale. Kuid sealjuures võib siiski ilmuda mõni iludusveake ning siis tuleb viimase kiireks kaotamiseks samme astuda. Ei aita kogu aeg peegli all istumine ega ikka ja jälle uuesti puuderdamine. Emb-kumb, tekkinud „valulast“ rahule jätta, või — arstilt nõu küsida ning viimase juhiste järele talitada. Millised on siis need vead, mis teevad moodsa naise rahutuks? Need on: mustad täpid, vistrikud, suured poorid, rasvaselt läikiv nina ja näonahk. Kõik mainitud on ühe ja sama haiguse kaasnähted või koguni tunnused. See haigus on „seborrhoea“. Õieti öelda, sõna „haigus“ ei sobi siia, sest need nähted ilmuvad paratamatu kaassümptomina sugulise küpsemise ajajärgul. Nende ilmumine väheneb korrapärase seksuaalelu vältel, suureneb 40—50 aastates, et siis vanas eas täiesti kaduda. Juba need võnkumised näitavad, et siin on koostöö sugu- kui ka teiste sisesekretsiooni näärmetega. Lapsed ei haigestu sellesse nahahaigusesse. Ka oleneb terve ja puhas nahk seedimiselundite korrapärasest tegevusest. On mao- või sooltekanalis häireid, siis annab see end tunda ka nahale.

Mida peab teadma kosmeetikast huvitatud naine? Vastus: põhjuseid, millest on tekkinud üks või teine iludusviga ning abinõusid nende vastu võitlemiseks.

1. Rasvane näonahk oleneb nahas olevate rasunäärmete üleliigsest sekretsioonist. Nahk omandab peale puhastamist varsti jälle inetu rasvase läike.

2. Üleliigse eritamise tõttu laienevad nahapoorid kordkorralt enam ning annavad nahale suurepoorilise, lõdva väljanägemise.

3. Eritunud rasv satub pooridesse, ummistab rasunäärmete avausi. Pigistamisel tuleb välja valkjaskollane, musta peaga niidike. Must pea oleneb õhus viibivast tolmust ja mustusest, mis langeb nahale. Siledal, normaalsel nahal võib näha arvutuid muste täppe, millest igaüks üksikult vastab rasunäärme viimakäigule.

4. Kui üleliigselt rasva eritavatesse rasunäärmetesse satuvad bakterid, näit. mädabakterid, mis läbivad laienenud pooride avausi ning eest leiavad hääd söödud, siis tuleb põletik ning tekib n. n. vistrik.

Kuidas vabaneda kirjeldatud pahedest?

Liigrasvast näonahka tuleb üleliigsest rasunäärmete eritusest puhastada, ilma et sealjuures aga nahka liiga rasvavaeseks ei teeks, või koguni kuivataks. Ravi on kahejärguline:

1) Nahal olev rasv eemaldada alkaalilise seebipiiritusega (Spiritus saponatus kalinus). Toimida järgmiselt: võtta 3 spl. seebipiiritust, lisada juure samapalju vett ning hõõruda hoolikalt naha sisse. Peal seista lasta umbes 5 minutit, siis pesta leige veega nagu puhtaks.

2) Puhtale nahale määrada kas resortsinsalvi:

Rp.:
Resorcini 1,0
Zinci oxydati 3,0
Vaselini flavi ad 25,0.

Ehk võib ka kasutada järgmist salvi:

Rp.:
Acidi salicylici 1,0
Sulfuris praecipitati 4,0
Vaselini flavi ad 50,0.

Muste täppe, mis ei ole põletikus, tuleb välja pigistada. Mitte kahe küüne vahel, vaid selleks on erilised „komedoonide pigistajad“ müügil.

Vistrikkude väljapigistamist kergendavad auru- vannid. Tagantjärele kohe piiritusega desinfitseerida.

Kui kõigile hoolitsustele vaatamata rasunäärmed endiselt üleliigselt töötavad ning näole väga palju vistrikke tekitavad, siis võib rasunäärmete tühjenemist kergendada naha sarvkivi mahakoorimisega. Kuid hoiatus: sarvkihi mahavõtmist teha ainult äärmisel juhul, sest viimase mahavõtmise nõuab mõne aja pärast uut mahavõtmist, mis ei ole aga soovitatav, sest sarvkiht ei arene nüüd enam loomulikult teel. 3—4-kordsel mahavõtmisel muutub näonahk paksuks, tuleb miimikata portselan nägu.

Sarvkihti eemaldavaist salvidest võiks nimetada:

Rp.:
Ichtioli 10,0
Vaselini 10,0
Resorcini 40,0
Eucerini 40,0.

Seda salvi määrada näole ainult 5 minutiks, siis ära pühkida.

Ehk võib ka õhtuti peale määrada ja tunni aja pärast ära pühkida järgmist salvi:

Rp.:
B naphtholi 2,0
Sulfur. praecipit. 10,0
Vaselin. flavi 4,0
Sapon. viridis 4,0.

Viimast retsepti ei tohi kasutada, kui enne on tarvitatud elavhõbeda või seatina preparaate. Viimasel juhul nägu muutub mustaks nagu neegril.

Hää nahka mahavõttev pasta on ka:

Rp.:
Söehappe lumi
¹/₁₀ pulveriseeritud väävlit.

Pasta määrada (mitte hõõruda!) nahale ning kohe vatiga jälle ära pühkida. Teha 1 kord nädalas, mitu nädalat. Nahal tekib õrn kestatamine.

Eriti soovitada võib naha värskendamiseks Kummerfeldt'i vett. (Sulfuris praecipitati 12,0, Camphor. 1,0, Uucil. gummi arab. 6,0, subige, admisce Aq. Calcis, Aq. Rosar. ana 100,0).

Selja ja rinnanaha vistrikkudele võib soovitada Vlemminksi vedelikku (Liq. Calcii sulfurati). Iga õhtu peale määrada, mõne päeva pärast vanni teha.

Lisl Lindau

Külmal küünlakuu pärastlõunal külastasime Lisl Lindaud tema kodus.

Meid juhutati hästisisustatud saali, kus tähelepanu paelus rohke maalidekogu ja mugavasti kamina ümber koondatud punasekatteline mööbel.

„See kõik siin on ehtimine võõraste sulgedega,” sõnab naeratades prl. Lindau, „olen kord selline rändlind, kes pole veel jõudnud omale kodu soetada. Möödunud sügisest saadik elan siin Veski tänaval teatri sõbra hr. Pau perekonna hoole all. Pärnis mugav — eks ole? Kuid minu ideaal on veidi teistlaadne. Sageli mõtlen, et kui kord loobun lavatööst, lähen maale perenaiseks. Kusagile üksikusse metsatallu või kalurikülla. Sööta loomi ning teha heina — selles on ka oma võlu.

See igatsus vist on pärit lapsepõlvest, sest minugi lapsepõlve kodu on maal — Pärnumaal, Toris.“

Vestlus siirdus prl. Lindau lapsepõlvele. „Olen sündinud septembri esimesel päeval, aastal 1907. Praegu võib seda veel öelda, aga paari aasta pärast, siis hakkab salgama. Minu vanemad olid lihtsad inimesed. Isa oli tööline Tori mõisas. Meil oli viis last, neist on nüüd kaks juba surnud. Mina olen noorim ning „pesamuna“.

Emal soovil ristiti mulle Tori kirikus nimeks Lise, hoolimata vaderite protesteerimisest, kes leidsid, et tütarlapse nimi võib olla ainult Elisabeth.

Lisl — see ristinimi on mu oma fantaasia vili. See tuli palju hiljem, siis kui olin juba laval.

Minust pidi saama tantsijanna. Pärnus koolis käies juba esinesin koolipidudel. Esimene „tuleproov“ oli „Endlas“ kui olin 12-aastane. Tantsisin lastetükis „Vaeslapse Jaaniöö“. Tartus käisime ka esinemas koos praeguse „Estonia“ näitleja Meta Luts'uga. Tantsisime „Noorte Püha“ kunstiõhtul „Vanemuises“. Siis sain ka oma esimese lille tundmata austajalt — lõhnava sireli õite kobara. See visati saalist. Tung õppida edasi viis mind Tallinna Gerd Neggo stuudiosse. Seal olid rasked päevad. Rahanatukene, mille ema saatis, kadus kiirelt — vahel elasin pool näljas. Kaks aastat pidasin vastu, siis muutus tervis halvaks. Emal viis koju.

Järgmisel aastal esinesin Pärnu „Endla“ opereti trupis. Hiljem aga tuli juhused, mis minust tegi draama näitleja. Nimelt oli tarvis Sardou draamas „Feodor“ osalist ja mind pandi mängima. Selle järele esinesin Seldoni „Romaanis“ lauljanna Margarita Canollini osas. Järgmisel aastal juba sõlmis „Endla“ minuga lepingu. Kolm aastat töötasin Pärnus, siis sain lepingu Draamastuudio Rändteatrisse.

Algas ränduri elu, ikka pool aastat Tallinnas, teine pool reisil.

Ilusad mälestused on säilinud Draamastuudio päevist. Elasin külj-külje kõrval vagunis koos, keetsime süüa kui mustlased. Igal õhtul oli ise lava ja ise publik. Tihtipeale võis saalis kuulda sõimu, kui mängisin Karin'it „Abielu ja armastus'es“. Unustamata oli aga hetk, kui peale „Hunduraja“ etenduse tuli lava taha hallipäine talumees ning pisarsilmil surus mu kätt: „Küll teil võib, preili, raske olla kannatada nii igal õhtul!“

Aga ka huumorist polnud puudu.

Meelestub juhtum Häädemeestel. Mängisime „Madam Sohk ja pojad“. Vaatuste vaheajal tuleb korrada lavale kohalik kaitseliidu pealik ja tahab vangistada meie Rudolf Kleini, kes laval rääkivat riigivastast juttu. Suure vaevaga sai Sällik energilise pealiku niikaugele, et etenduse saime lõpetada.

Lisl Lindau.

Ent kõige rohkem seiklusi on mul olnud koertega. Muide pean tunnistama, et koerad on minu nõrkus. Mitte puhtatõulised pisikesed toakoerad, vaid tavalised karjakrantsid, hulkujad võõrad koerad. Neid ma nimeetan ikka ühe nimega — Pauka. Draamastuudiolased juba mu nõrkust teadsid — kui nägime kusagil sellist karjapani, siis teised ikka ütlesid: „Näed, Lindau, Pauka tuleb.“

Ringreisil kohtasime selliseid „Paukasid“ tihti, ja ikka sõi see siis minu lõunaportsjoni.

Omal mul koera ei ole — võiks lillede asemel keegi kinkida mulle ometi koera. Aga mitte väikest... Peale koerte on mul veel kaks nõrkust, need on suitsetamine ja lugemine. Veedan kogu oma vaba aja lugedes. Alates kirjanduslikult kõrgeväärtuslikkudega ning lõpetades kriminaalromaanidega. Ja ma olen ka ise kirjutanud. Kui elasin Tallinnas, siis teenisin raha sellega, et kirjutasin ajakirjadesse lastejutte. Siin Tartus on aga tööd palju, ei jatku enam aega.“

„Kuidas olete kohanenud Tartus?“ esitame prl. Lindaule küsimuse.

„Tartu mulle polegi nii väga võõras — Rändteatri päevil mängisin siin mitu korda. Selle poole aastaga, mis elan siin alaliselt, olen seltskonnas jõudnud nii mõnegi tutvuse ning sõbra leida. Teatripubliku poolt samuti on vastuvõtt päris heatahtlik.“

„Mässu vaimu“ Velda on mulle isegi väikese kuuluse toonud tartlaste laiemas ringis.“

Hakkab juba hämarduma kui jätame külastatava jumalaga.

R.

Susanna, jäta oma süda koju!

Susanna sai oma sõbrannalt nii pika kirja, et ta imestunult raputas pead.

Grit kirjutas, et ta olevat armunud — väga rumalalt armunud.

Susanna võis seda temast juba ette arvata. Grit armus sageli ja ruttu, iseäranis siis, kui ta oli matkal. Aga nüüd oli sellele lisaks suur uudis: Grit tahtis abielluda, kaheksa päeva pärast, ja Susanna pidi olema üheks tema pruutneitsiks. Pulmad pidid olema Trientis, kus peigmehe emal oli mõis.

Grit kirjutas oma peigmehest ja tema emast, ning üsna kirja lõpus oli ta kritseldanud: „Täna sõitis siia Valteri noorem vend Ernst. Ta peab küll äriasjus sõitma kohe Müncheni, kuid pulmadeks on ta kindlasti tagasi. Ta on väga kena ja šarmantne poiss. Susanna, kui sa tuled, jäta oma süda kindlasti koju!“

Susanna naeratas. See nõu oli kindlasti ülearune. Ta oli juba kakskümmend kuus aastat vana ja ta südamega ei olnud veel midagi juhtunud.

Susanna muidugi ei mõtelnud loobuda pulmaminekust, kuid temal ei olnud võimalik täita Griti soovi: kohe sõita Trienti. Ta ei tunnud meest, samuti ka ta ema, ja see näis talle ebaviisakana rohkem kui kaks päeva varem sinna sõita.

*

Väikeses kaheistmelises autos, mille Susanna juba mõne hea aasta tagasi oli odavasti ostnud, asus ta ühel päeval teele. Kuna ta ei tunnud hästi teed, oli ta omale muretsenud kaardi.

Susannal ei olnud ruttu, sellepärast sõitis ta tasa ja ettevaatlikult. Ta vihkas tempot.

Aga üht ei võinud ta siiski sallida: kui keegi kihutas sajakilomeetri kiirusega temast mööda ja sellejuures tema autot riivas, nagu just praegu see pikk, hõbehall auto tegi. Ta oli seda autot näinud ühe väikese võõrastemaja ees seismas. Ja nüüd, kui auto kihutas temast mööda, viskas Susanna pilgu tüüriratta taga istuvale mehele. Mehel oli energiline ja päikesest pruunikspõlenud nägu. Ta nägi seda nagu ainult ühe sekundi vältel, siis kadus hall auto tolmupilvesse.

Susanna vaatas teede kaarti, et orienteeruda. Ta oli kaotanud tee. Ta pöördus vasakule. Seal nägi ta halli autot seismas keset teed. Juhile oli tulnud just mõte, vahetada kummi.

Kui Susanna temast möödus, vaatas mees talle järele, kuid see ei kestnud kaua, sest mees oli oma tööga jõudnud lõpule ja kihutas temast uuesti mööda. Kuna Susanna tahtis näidata, et ka tema oskab autot juhtida, kiirendas ta tempot. Algas metsik võiduajamine. Mängides tegi hõbehall auto kurveid. Susanna tahtis temale seda järele teha — ent juhtus õnnetus, auto pörkus vastu posti ja langes külili.

Susanna ise aga langes näoga vastu purunenud ukseklaasi. Ta ei tunnud ühtki valu, ainult kohin ja laul oli kõrvus, ning üle ta vasaku põse nirises veri. Ta katsus ennast ajada püsti ja avada ust, mis oli ta pea kohal. Samal hetkel aga hüüdis keegi: „Olete elus?“ Üks käsi avas ukse. Ta nägi ukseavauses hõbehalli auto omaniku nägu.

„Oo, teie olete verine. Tulge. Võtke mu kaela ümbert kinni.“

Mees tõstis ta autost välja ja pani ettevaatlikult tee äärel seisma. Nüüd võttis ta oma mantlitaskust hõbedase pudeli ja tõstis selle Susanna huulte. „On teil valu?“

„Mõtlen, et selle autoga pole enam midagi teha. Kuhu teie kavatsesite sõita?“

„Trienti.“

„Trient? See on ka minu eesmärk. Ma viin teid oma autos kohale. Teie oma aga laseme teelt ära koristada.“

Varsti jõudsid nad lähemasse võõrastemajja. Seal ütles mees, et nad vähemalt peavad kaks päeva puhkama, enne kui nad võivad jätkata teekonda. Susannale ei meeldinud kogu see situatsioon ja pealegi see, et võõras mees pidi tema pärast raiskama kaks päeva. Kui ta selle üle mehega rääkis, vastas see: „Mul on kindlasti aega kolm päeva. Aga teil? Ega teie ei jää hiljaks?“

„Ei, vastas Susanne, „ka mul on veel aega. Aga kas ei tahaks teie mulle öelda oma nime, et ma vähemalt teaks, keda ma pean tänama?“

Mees vaikis. Siis ütles ta:

„Ei, ma ei taha oma nime siiski öelda. Ma ei taha ka teie oma teada.“

Susanna ei vastanud midagi, kuid ta oli veidi kurb.

Ta lamas kogu päeva voodis, kuid õhtu eel ei jõudnud ta seda enam välja kannatada. Ta riietus ja läks alla.

Ta leidis mehe istuvat maja ees pingil.

„Mõtlesin just teie peale,“ tervitas ta Susannat. „Tulge ja istuge minu kõrvale. Õhtu on jumalik.“

Ja kui mees enam midagi ei öelnud, vaikis ka tüdruk. Kui ilus võis olla, istuda selle mehega külj-külje kõrval ja toetada pea tema õlale. Alati olla kaitstud...

Äkki ehmus Susanna oma mõtetest.

„Kas meie ei sööks õhtust?“

Mees võttis ta käealt kinni. „Teie värisete! Ma vaevalt usun, et meie homme võiksime edasi sõita.“

„Kindlasti võime, ütles Susanna ruttu. „Meie peame sõitma. Ma olen täiesti terve.“

Ja kui tüdruk lamas juba voodis, mõtles ta: Mis on minuga? Miks olen nii rahutu. Mida peaksin tegema?

Järgmisel hommikul sõitsid nad edasi. Tüdruk istus mehe seljataga ja vaatas teda. Sageli pöördus mees tagasi ja rääkis temaga ilusate maastikkude üle või tegi mõningaid muid märkeid. Ning igakord, kui nende pilgud kohtusid, tundis Susanna oma südames õrna valu...

Kui nad lõunastasid, ütles mees: „Oleme varsti kohal. Jäate kauaks Trienti?“

„Kõige rohkem kaheks päevaks. Mind on palutud külla.“

„Kas mitte pulma?“

„Ei,“ naeris tüdruk. „Mitte pulma.“ Ja ta ei teadnud, miks ta valetas. Ning sellejuures läbis ta peast mõtte, et mees on Ernst, Griti peigmehe vend! Armastus, väike Griti — kuidas ta üllatub. Ta ei olnud siiski jätnud oma südant koju.

Nad jõid pudeli veini. Päike kallastas kui kuldvihma üle maa.

„Kas meie ei lähleks veidi heinamaale kõndima?“

Tüdruk naeratas nõusolevalt ja mõtles sellejuures, et ei tea millise näo ta teeb kui saab teada, kelle poole ta õieti sõidab, ja kui ta ütleb talle, kes ta on.

Nad läksid üle heinamaa, kus õitsesid võililled, ja istusid rohusse. Igasugused liblikad ja linnud lendasid nende kohal.

Äkki laskus üks valge liblik Susanna käele. Tüdruk ei liigutanud, ka mees istus vaikselt, aga kui liblik edasi lendas, võttis ta tema käe ja suudles.

Tüdruk oli oma silmad sulgenud. Ta ripsmed värisesid. Mees kummardus ta kohal ja suudles tema silmi.

Susanna lamas ikka veel liikumatult. Ta ootas veel teist suudlust, kuid see jäi tulemata. Ta tõusis püsti ja silus oma kleidi voldid sirgeks.

„Ma tahan teile midagi öelda,“ ütles mees, „kes ma olen ja kuhu ma lähen.“

„Ma tean,“ vastas tüdruk. „Teie olete Ernst Marchand ja sõidate oma venna pulma.“

Mees vaatas talle kaua otsa ja ütles aeglaselt: „Ma ei ole Ernst. Olen Valter Marchand, ja homme on minu laulatus Gritiga. Ma tean ka, kes olete teie. Uskuge mind, ma ei otsinud seiklust. Kui meid juhus kokku juhtis, unustasin ma täielikult, mis mul ees seisab ja unistasin... andestage mulle, teist.“

„Olen unustanud majja oma käekoti. Oodake mind siin. Olen varsti tagasi.“

Mees ootas.

Kui oli möödunud pool tundi ja tüdrukut ikka ei tulnud, läks ta tagasi võõrastemajja, et küsida tema järele. Seal ütles talle peremees, et preili olevat üürinud omale vankri ja tagasi koju sõitnud.

Erna Boelicke.

LIINA REIMAN 25. A. LAVAL

Hiljuti pühitses meie silmapaistvaim naisnäitleja proua Liina Reiman oma 25-aastase lavategevuse juubelit. Sel puhul lavastas „Estonia“ F. Schilleri klassilise draama „Maria Stuart“ juubilariga nimiosas, mida külakostina oli võimalus näha ka tartlastel.

Liina Reiman sündis Valgas raudteeteenija M. Põlde tütreks (Põldede perekonnast on pärit ka kauaaegne „Vanemuise“ näitleja Karl Põlde.) Näitlemise vastu avaldas Liina huvi juba varakult. 17-aastaselt sõitis ta Tartu, tollaegse „Vanemuise“ direktori Karl Menningi juurde, kes talle võimaldas debüteerida lustmängus „Lähme lahku“ toatüdruku osas. Sellest ajast hakkas Liina Reiman teotsema elukutselise näitlejana kodumaa suuremates teatrites. 1913. a. abiellus ta näitleja August Reiman'iga, kellest lahutus 1915. a.

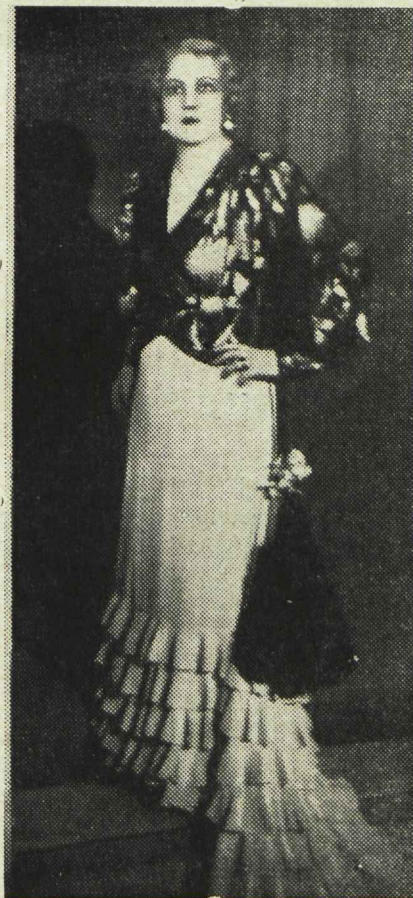
Esmakordselt Soomes esines proua Reiman 1928. aastal, külalisena Helsingi Kansallisteatteri's Grillparzeri „Sapphos“.

Viimasel ajal Liina Reiman töötas pidevalt Soomes, andes võõrusetendusi Helsingis, Tampere, Turus, Poris ja Kotkas.

Veerandsaja aastase lavategevuse kestel on juubilar loonud terve rea hiilgekujusid, nagu Nora osa Ibseni samanimelises näidendis, Solveig Ibseni „Per Gyntis“, eriti aga nimiosad Schilleri „Orleani neitsis“ ja „Maria Stuartis“, Grillparzeri „Sapphos“ ja „Medeas“, Shaw' „Püha Johanna“, Sophoklese „Kuningas Ödipuses“ jne.

Soomes on pr. Reiman esinenud üldse 70 korda, nendest osa etendusi soome keeles.

Võõrusetendused on Soome arvustajate poolt saanud üldise kiituse osaliseks. Teda on isegi kõrvutatud Ida Aalbergiga — Soome suurima draama-

Liina Reiman Antoniana.

näitlejaga. Soome siirdub Liina Reiman tagasi arvatavasti märtsikuus ning esineb seal soome klassilises näidendis „Elina surm“.

KAKTUS ON TRUMP

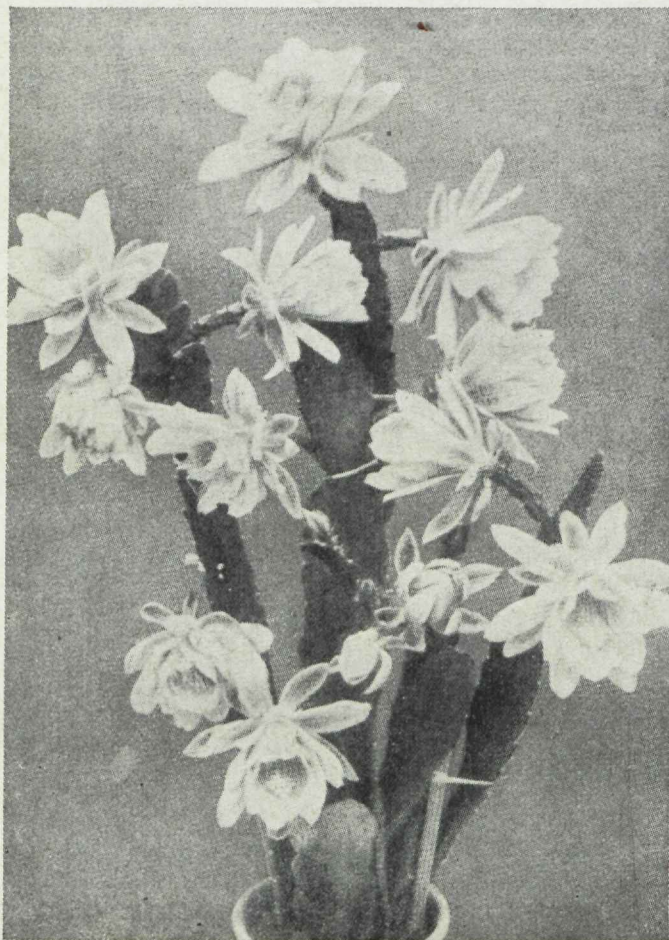
Kaktuste eest hoolitsemisest üldiselt:

Kaktused on võrdlemisi vähenõudlikud taimed. Nad kannatavad nii sooja kui külma, muidugi liialdusteta. Samuti võib nende muld muutuda kuivaks nagu pulber, või neid võib kasta üliküllastuseni, nad elavad siiski. Sellega ei ole aga öeldud, et kaktus ei ole tänulik häa hoolitsuse vastu. Just vastuoksa! Terved, lopsakalt arenenud taimed vajavad kasvuks palju tähelepanu, hoolitsemist ja armastust. Kaktuse kasvatamise suhtes asjaarmastajaile kindlaid reegleid anda on raske, kuid jätkub mõningatest näpunäidetestki, millede järele toimides võib saavutada üsna edukaid tagajärgi. Toome siinkohal mõned tähtsamad juhised.

Kaktuste paljundamine. Kaktuseid saab paljundada ta ärälõigatud ladva, kõrvalharu istutamisega või seemnest. Istikute abil paljundamine sündigu kevadel või suvel. Ladvata kaktuseid ei tohi kohe ära visata, eriti kui nad on hääst sordist, sest tüvi, kui ta juured on terved, ajab mõne aja pärast välja külgharusid, milliseid omakorda paljundamiseks võib kasutada.

Ladvast paljundamise puhul peab latva lõikama ära terava noaga, horisontaalset pinda mööda. Inetud plekid, korgistunud kohad, jne. peavad jääma tüve külge. Lõikepind peab mõni päev õhu või päikese käes kuivama kuni tema üle on tekkinud sile, nahakese sarnane kate. Nüüd pannakse istik väiksesse lillepotti või lamedasse kaussi, milles liivane muld või turvas, mille juure lisatud puhast pestud liiva ja puusoe pulbrit. Istik panna 1—2 sm sügavusse ja litsuda muld ümberringi hästi kinni, et ta liikuda ei saaks. Lõpuks kinnitada veel puust kepikete abil. Laia lõikepinnaga ladva istikuid (näit.: *Echinopsis*), ei asetata mulla sisse, vaid pinnaliselt mullale, tehes talle puusoe pulbrist pehme aseme. Kinnitada kepikete abil.

Kõrvalharusid lõigatakse nii, et lõikepind oleks võimalikult väike, s. o. hästi tüve lähedalt. (Erand phyllokaktus, millel lõigatakse kõige laiemast kohast). Istik peab kuni juurte tekkimiseni viibima suletult. Selleks asetatakse lillepott kas üksi või koos teistega suuremasse nõusse ning kaetakse klaasplaadiga. Kasta nii vähe kui võimalik, sest suur niiskus madala temperatuuri juures põhjustab

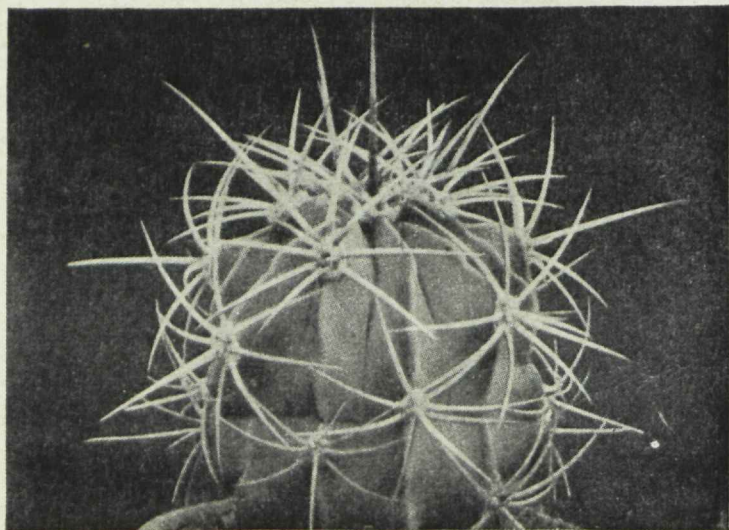

Õitsev Phyllocactus Hamburgensis.

mädanemist. Soovitav on isegi kord päevas klaasi ümber pöörata, et temal tekkinud veepisarad ära auraksid.

Väikestest, ümmargustest kõrvalvõsudest paljundamise korral, tuleb neid lihtsalt emataime küljest õrnalt ära murda. Ka on võimalik paljundada kõrvalharu allapainutamisega nii, et viimase ots puutuks kokku mullaga, tekivad juured. Seemnest kasvatamiseks on tarvis värskeid seemneid, puhtaid nõusid, kergelt liivast mulda ja rohkelt valgust ning soojust. Seeme pesta, kuivatada ning jaotada ühtlaselt nõu põhjale laiali, kas pliitsi või puupulgakese kaasabil. Sõelaga kaksorda niipalju mulda peale sõeluda, kui paks seeme on. Mitte rohkem, sest üleliigne mulla kate takistab ülestõusmist. Liig vähe mulda aga kutsub esile seemne kuivamise. Lillepotid varustada siltidega, niisutada mulda ja katta klaasiga. Viimasele võib raputada veidi savi, lupja või kriiti, kaitseks liigse päikese eest. 5, 12 või 14 päeva pärast ilmuvad mullast sinepitera suurused, helerohelised terakesed. Neid kaitsta liig palava keskpäeva päikese eest. Järgmise 3 nädala jooksul tuleb neid noori võsuseid korduvalt katta kerge liivase ja lubjaprügiga segatud mullaga. Seemnest saadud idused tuleb esimesel aastal hoida klaasi all. Külviga oodata soojemat aastaega, sest noored idud kasvavad päikese soojuse mõju all jõudsamalt.

Pookimine. Nõrgalt kasvavaid ja halvasti õitsevaid taimi tuleb pookida hästikasvavate tai-

Echinocactus electracanthus.

mede külge. Kõige sagedamini poogitakse Epi-
phyllumisi. Alustüveks valitakse päämiselt kiiresti
kasvatav Cereust, mõningaid Echinopse ja Opun-
tiaid. Mida noorem tüvi, seda parem. Vanad, puus-
tunud taimed ei kõlba. Paljud kaktuste kasvatajad
kasutavad üheaastaseid seemnetaimi. Pookimis-
tüvi ja poogitav kaktus peavad mõlemad olema pari-
mas kasvueas. Sobiv pookimise aeg on maist juu-
nini. Lõik võib olla horisontaalne, katuse- või kiilu-
kujuline. Lõik teha puhta, terava ja õhukese noaga,
mida peale tarvitamist hoolikalt puhastada. Mõle-
mad lõikepinnad peavad olema ühesuurused, tarvi-
duse korral ise kaasa aidata (taime vigastamata).
Pooktüve ja poogitava kaktuse keskteljed peavad
olema kohastikku. Pooktüvi ei tohi olla paksem
poogitavast osast. Soovitav on mõlemate võrdne
jämedus. Kinnitada pehme villase lõngaga, minnes
lillepoti alt läbi, üles risti ja põigiti üle poogitud
osa. Saledate kaktuste vormide juures kasutatakse
kiilu ja sadula taolist pookimisviisi. Siin kinni-
tatakse poogitud osa kaktuse okastega. (Mitte
nõeltega, need roostetavad!)

Kinnitamise juures silmas pidada, et liig lõd-
valt sidumine takistab kasvu, liig tugev sidumine
— vigastab, hakkab mädanema. Poogitud kaktu-
seid kaitsta liigse niiskuse eest. Päkese paiste
ajal hoida kergelt varjus. Hoida tuleb neid 10—14
päeva suletult ja ühtlase sooja t^o juures. Siis võib
sidet lõdvendada ja hiljem eemaldada.

Järgneb.

TEIE KÜSITE - MEIE VASTAME

K ü s i m u s: Paar aastat tagasi hakkas pea kõõ-
mendama. Tarvitsin mõningaid arstimeid ja pesin tihti
juukseid — ent asjata!

Nüüd, aasta tagasi, muutus kõõm mingisuguseks rasva
korraks, mis katab peanahka, ehk küll pesen pea kolm
korda nädalas, ent mõne päeva möödumisel hakkab
peanahk sügelema ja juuksed langevad massiliselt peast.
Omasin kord tiheda ja paksu juukse, ent nüüd on nad
nii hõredad ja pea elutud, ning kaunis lakkis — kräsus
pea. Olen meeleheitel juuste pärast; kas pole mingit
võimalust neid päästa. Kui muu ei aita, siis ajaksin ka
juuksed maha. Lugeja I.

V a s t u s: Kui peanaha kõõmendamine on kauemat
aega kestnud, siis hakkavad juuksed paratamatult välja
langema, sest peanaha liigse sarvenemise tõttu on tekki-
nud juuste toitmisel häire. Sagedasti pesta võib ainult
rasvast pead, kuid kui juba kestatab, siis on sage pese-
mine kahjulik.

Kõõmendamise vähendamiseks tuleb päale pesemist
hõõruda naha sisse 10% väävlisalvi:

Rp.: Sulfuris precipit. 2,0
Eucerini 20,0

Ravida kuude kaupa, siis alles aitab väävli redutsee-
riv mõju ning juuste väljalangemine väheneb.

Soovitada võib ka pead korduvalt sisse määrada
värske mageda võiga pikemat aega. Nahaarstidest võiks
soovitada dr. Hanseni.

K ü s i m u s e d: 1) Kas ja kuidas on võimalik „pee-
nendada“ pakse ühtl. tugeva muskulatuuriga jalgu?
2) Millest on tingitud hommikune halb maitse suus, kuigi
õhtul hambaid pestakse? 3) Kuis saavutada läige tume-
daile, rasvaseile ja karedaile juustele? 4) Kas vastab
tõele, et jalamuhke (s. o. varba kondid) saab ravida joo-
diga? 5) Mis põhjustab nina kinnisuse, kuigi tugevalt
nuusata? Nohu ei ole. (Kinnisus on aga aastaid esi-
nenud.) „Lee.“

V a s t u s e d: 1) Paksude, tugeva muskulatuuriga
jalgade peenendamiseks võiksite neid masseerida.

2) Hommikune halb maitse suus võib olla tingitud:
1) mingist haigusprotsessist seedeelundites, mida saab
kindlaks teha ainult arstlikul läbivaatusel. 2) Või on
teil hambas karies (auk). 3) Võibolla sööte veel peale
puhastamist, mis ka hommikul halba maitset suus teki-
tada võib.

3. Karedaid, rasvaseid juukseid tuleb korduvalt har-
jata tiheda harjaga ning pesta vihmadeveega, kusjuures pe-
suveele võib lisada juurde šampooni. Pärast hästi lo-
putada.

5. Kui mõtlete jalamuhkude all luu paksenemisi, mis
päämiselt tekivad suurevarba kõndil, siis joodi ravi võib
ainult protsessi veel suurendada, kuna jood mõjub ärrita-
valt. Ravi on ainult operatiivne. Kanda lahedaid, peh-
mest nahast jalanõusid. Muhu kohta võib asetada vildist
rõnga (saada rohukauplustest), nii et muhk on augu
kohal.

5. Nina kinnisust põhjustab teil arvatavasti polüüp.
Vabaneda saab operatsiooni teel.

Küsimusi võib saata korraga kümme küsimust.

Lugeja provintsist. Palume Teie aadressi. Vastame
sellele küsimusele kirjalikult.

Seadke oma paremused õigesse valgusse

ja varjake omi vigu

A Kui teie omate kitsad puusad, siis võite kanda väga laia vööd. Selle tõttu näite rohkem saledana, see tõstab esile teie head kuju.

B Ainult siis, kui teil on ilusad käsivarred ja väikesed käed, võite kanda moodsaid kolmveerandvarukaid ja laia käevõru.

C On teil laiad puusad? Kandke kitsast vööd või hoopis mitte. On teil sellejuures ka kitsad õlad, siis laiendage neid hea löike abil.

D Ainult see, kel on ilusad käed ja pikad sihvakad sõrmed, kannab suurte kividega sõrmuseid. Lühikeste sõrme-

dega lihav käsi näeb selliste sõrmustega veel lühem ja mõjub inetult.

E Kui teil on ilusad täielikud õlad ilma ühegi veata, kandke rahulikult dekolteeritud õhtukleiti, mis teie ilu esile tõstab. Oma väikesed, kõrvarõngastega ilustatud kõrvad jätke vabaks.

F Kui teil on ilus profiil kaares kulmudega, jätke otsmik vabaks.

G On teil ilusad väikesed jalad? Miks ei kanna teie õhtukleidi juures sandalette? Ka suvel käige tervislikel põhjusil hästi palju sandaalides.

H Teie omate ümmariku kuju? Siis valige kleidile lihtne ja sirge lõige ning materjaliks sobiv ühevärviline riie.

J Kui teie ei ole sale ja omate paksud käsivarred ning suured käed, kandke pikakäistega kleite. Suured käed näevad hoopis vähematenas kui nad on poole-nisti käistes.

K On teil lühike kael, siis ärge kandke iialgi väikest kaelalõiget ja ümmargusi kraekesi. Kolmnurksed teravad väljalõiked mõjuvad tunduvalt paremini.

L Ebailusat profiili saab parandada sobiva soenguga.

M Õõnes selg on ebailus, kuid ta ei ole viga, mida parandada ei saaks sobiva riietusega.

N Ebailusat rinda ei toonitata taljes riietusega. Lahtised pluusid ja boilerovormid on sobivad nende kehavigade parandamiseks.

O Ainult suurekasvulised daamid kannavad laiaäärseid kübaraid — väikesed näevad neis veel väiksematena.

P Paljud daamid, kes omavad suured jalad, usuvad, et kitsad jalanõud seda viga varjavad. Kuid see mõjub just vastupidi: king näeb inetu ja väljaveninud.

NAISELE — LAPSELE

18

19

20

21

22

23

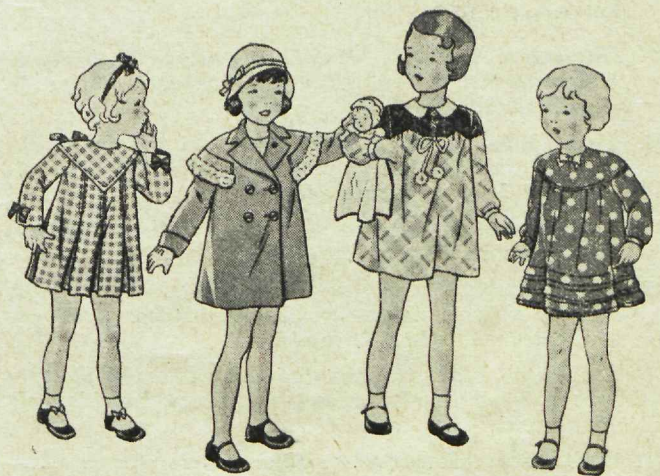

42

43

44

45

46

47

48

49

24

25

26

30

27

31

28

29

18. Tumedast siidkrepist kleit pidulikuks juhuks. Lehevormilised kaunistused on kinnitatud ilusate klaasklipsidega. All plisseevolandid.
19. Sinisest taftist pealelõunakleit. Valge organdiga kombineeritud krae ja väikesed voldikesed mõjuvad väga elustavalt.
20. Lihtne, nägus must kreppsatään kleit. Kauni efekti loob valge õlapartii ja sobiv vööpannal.
21. Kleit kahest riidest, sobiv ümbertegemisel.
22. Kergest villasest riidest kleit, väga apartselt kaunistatud punaste nahkribadega, millele kinnitatud väikesed metallnööbid.
23. Huvitavate kaela- ja käistekaunistustega pealelõunakleit villasest riidest. Kaunistuseks valge lamee ja ilusad nõöbid.
24. Teekleidile tumedast mattkrepist või peenest villasest, on žaboo, käistegarnituur ja köidetud vöö valmistatud õrnärvilisest georgette'ist.
25. Teekleit siidist või sametist, mis kaunistatud nägusasti heleda taftiga.
26. Pealelõunakleit suure nurgelise kraega. Materjaliks siid või villane, valgete voltkaunistustega. Eriti sobiv lamedarinnaliste daamidele.
27. See lihtne kleit on ilustatud ainult valge plisseekraega ja all vasakul plisseeribakesega, kus kleit alt lõhestatud.
28. Helesinine taft on materjaliks sellele ilusale õhtukleidile, mis rikkalikult kaunistatud plisseevolangidega.

38

39

40

41

29. Õhtukleit väikselillelisest roosast organdist.
30. Ilus pluss mattkrepist. Tähelepanuväärivad on uueladiline kaelaväljalõige ja ilustavad krausid.
31. Suvine pluss akvarellvärvi kreppsatäänist.
32. Öösärk siidist, kaunistatud pits-motiividega. Siia juure ilus samast materjalist raglaanlõikega ööjakk.

33. Pastellvärvi batistist öösärk. Kaunistuseks tumedamat tooni pael.
34. Hästimõjuv hommikukleit tumedast materjalist valge žabooga ja kätistega.
35. Hommikukleit, mis väga omapäraselt kombineeritud kahesugusest riidest.
36. Pyjama läikivast siidist, töötatud pealmiseks pooleks matt — ja kaunistusteks läikiv pool.
37. Idamaine pyjama tumepunasest kreppstäänist.
38. Ööpyjama ühevärvilisest riidest heleda garnituuriga.
39. Nägus öösärk pitsi, või volangkaunistusega.
40. Meeldiv pyjama. Ilustused läikivast siidist.
41. Omapärane öösärk volangidega.
- 42—49. Ilusaid mantleid ja kleite tütarlastele.
50. Ristimisekleit volangkaunistustega.
51. Hästi mõjuvalt kaunistab seda linasestriidest pluusi lihtne pilu ja tikandus.
52. Sinine pluus valge krae ja efektselt mõjuva tikandusega.
53. Suvine kerge komplee, helerohelisest tooressiidist, koosneb tikitud kleidist ja kraeta jakist.
54. Kena esiosa selle linase kleidi juures, mis väga meeldiv modell, tõstab palju kleidi väärtust.

50

55. Nooruslik kleit helesinisest linasest riidest, millel õlapartii, taskute ja vöökaunistuseks lihtne pilu tikitud ruutudega.

Valmistugem kevadeks

51

52

53

54

55

Alakem aegsasti tööga
Materjal ei tarvitse olla kallis,
kleit võidab hea väljatöötamise
ja käsitööga

MINU UUS KLEIT

„Seda, mida vajan mina, pole ometi seal,“ kuuleme sageli, kui daam oma uue kleidi jaoks mooli lehitseb. Mõnikord on see loomulikult õige, aga siiski palju harvemini kui seda arvatakse.

Selleks mõningaid näpunäiteid:

„Väga kena kleit, aga see on mõeldud täpilisest, kuna minu riie on ruuduline.“ Kahjuks usuvad paljud daamid, et modell, mis juhtumisi, kas täpiliselt või ruuduliselt joonistatud, ka samast materjalist tuleks teha. Sugugi mitte! Püüdke ette kujutada, millisenä paistaks sama modell teie materjalist. Heas ettekujutusvõimes seisabki iga naise hea maitse: valida sobiv mood riidele.

„Kleit on ju väga ilus, aga käised on päris võimatud.“ Ja, jätkke siis need käised lihtsalt ära ning valige rahulikult teiselt moolt sobivamad, sellega kleit ei kaota midagi.

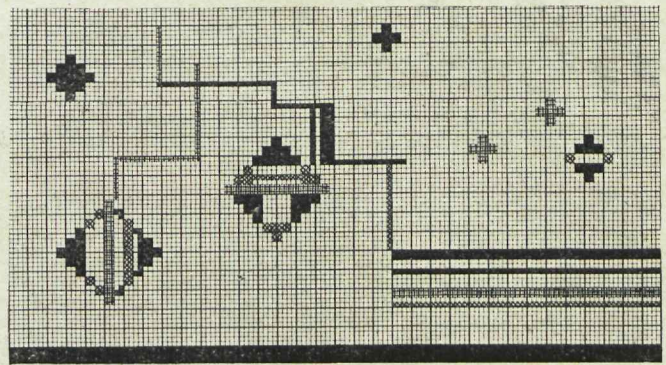
„Ainult õhtukleidid on ilusad, mina vajan aga moodi pealelõunakleidile.“ Kuidas oleks aga, kui kujutate ilusa õhtukleidi parajas pikkuses pealelõunakleidina ja kolmveerand varrukatega?

Mõelge hästi järele, kas modelli, mis joonistatud nii kaunilt siidi jaoks, ka villasest töötada võib või überpöördukt. Mõnikord saavutatakse ootamatult hea mõju, aga enamasti kaotab kleit kogu omapära.

Kleit, mille ainsaks kaunistuseks on originaalselt juhitud õmblused, mõjub hästi ainult ühevärvilisest, mustrita materjalist.

Töötage kleidid väga kunstlikult keerutatud šallide, kokkuvõetud voltide ja suurte šleifidega ainult siis järele, kui teil on loomulikku šikki nende kandmiseks, sest kõik, mis moolžurnalis nii kaunilt ja gratsiösselt joonistatud, näib tegelikult hoopis teisiti ja võib tihti pettumusi valmistada.

K Ä S I T Ö Ö

Akna eesriide muster. — Anita Obst.
See moodne muster on mõeldud lühikesele aknalaواني ulatuvale eesriidele. Muster sobib põimimiseks fileele, labasele ning kanvaa pinnale.

Filee sisse põimimiseks tähendaks mustriil olevad märgid: ■ rips-põimet, ⊕ labast põimet, ⊗ mõnda hõredat põimet. Materjal läikiv ja matt, võiks samuti jaotada nende märkide järele.

Labasel või kanvaa pinnal sobiks võtta 3 värvi, mis sobiksid eesriide üldtoonile. Eesriiet kaunistavad alla 25 sm pikused narmad.

Eestikirjaline vaip

Eestikirjaline vaip. — Anita Obst.
Seda vaipa võib sõlmida või õmmelda rist- või keelimpistes.

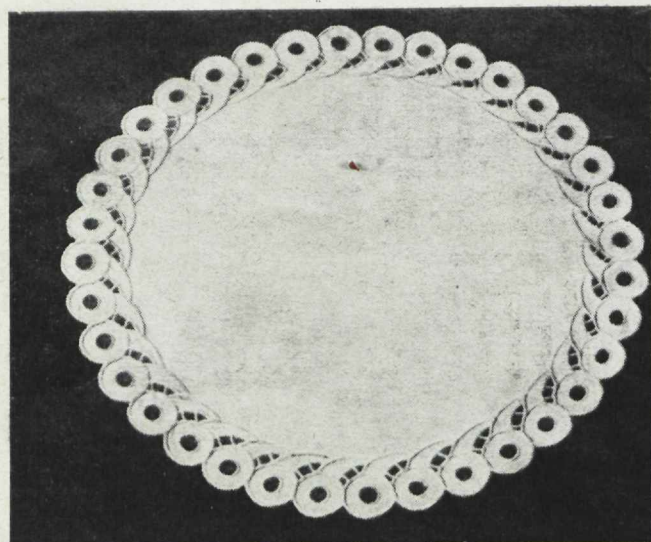
Suurele vaibale võiks võtta mustri järele 1 ruut 1 sentimeetriks, siis saame 208×320 sm suuruse vaiba. Kui võtta 1 ruut 1 sõlmeks, saame 83×128

sm suuruse vaiba. Materjaliks kulub sõlmitud vaibale iga ruutmtr kohta umbes 3 klg vaiba lõnga. Värvide villatöötus „Ekstra“ värvikaardi järele: 3 sinist, roheline, pruun, kollane, orange, roostepruun ja hall.

Vaibamustrid saab Tartu, Puiestee 51—2.

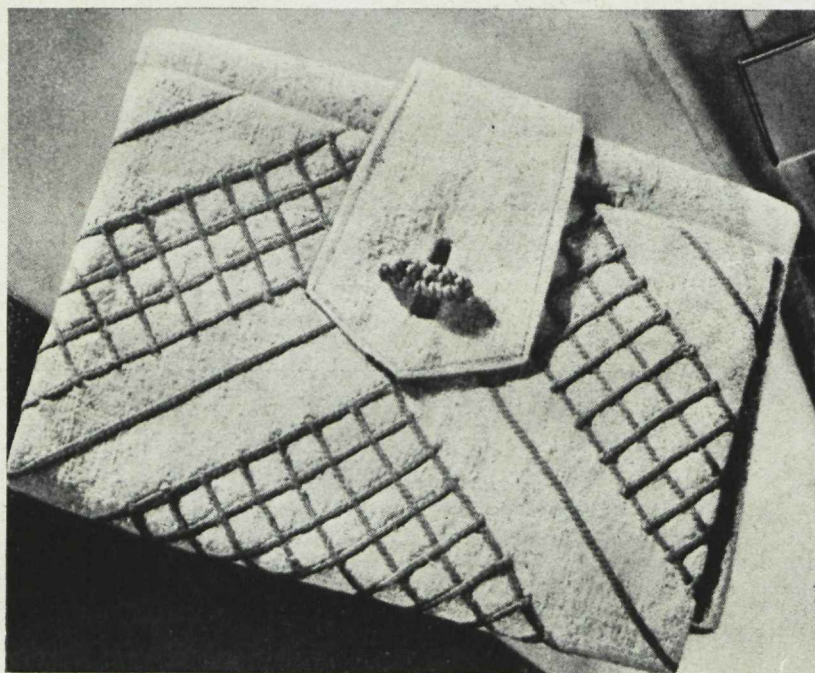

HEEGELDATUD PITS KARDINALE VÕI
VOODIPESULE. Seda mustrit on ka kerge
vahepitsiks heegeldada — nimelt sakkide asemel
korrata pitsi ülemine osa.

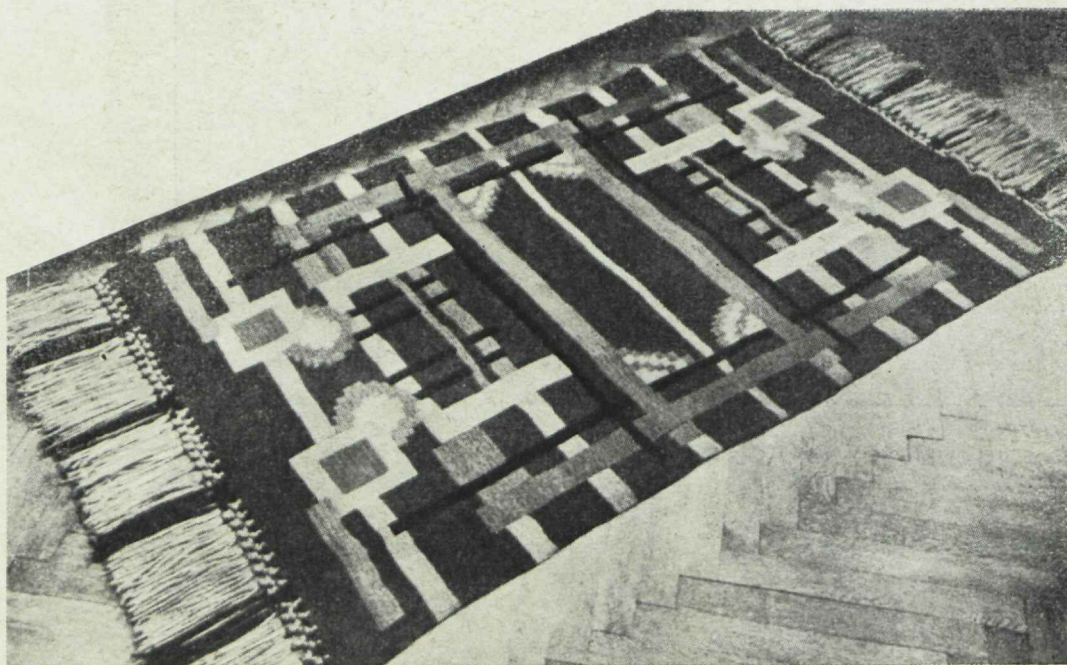

OVAALNE LINAKE RISELJÖÖ-
TIKANDUSEGA.

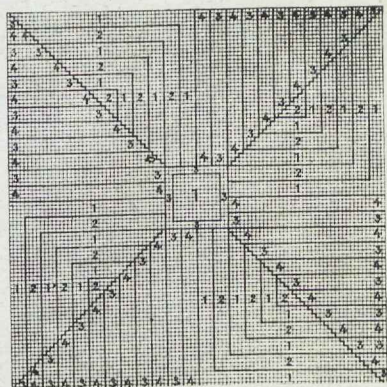
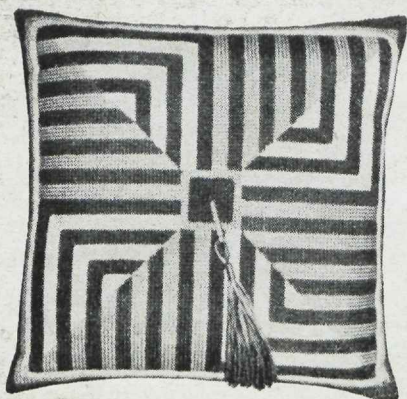
Tehtud valgest peenikesest linasest riidest. Väga
ilus tuleb ka värvilisest riidest, näit. paksemast
pesusiidist. Mustrit saab slt. 25 sendi eest.

Loomulikku värvi linane käekott punaste nõör-
ilustustega. 24 sm kõrge ja 30 sm lai.

Telgedel koetud või põimi-
tud moodsa kirjaga vaip.

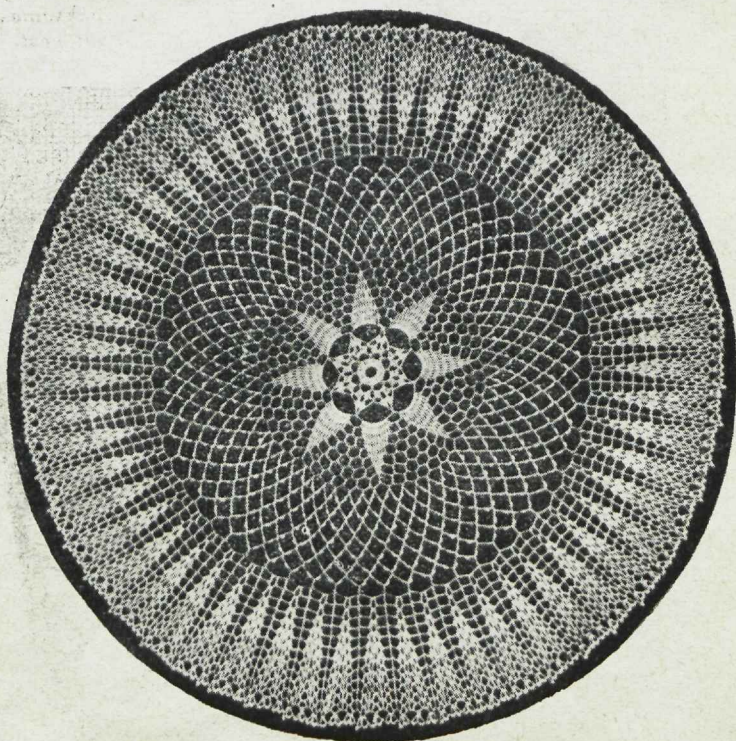

HUVITAV SOHVAPADI.

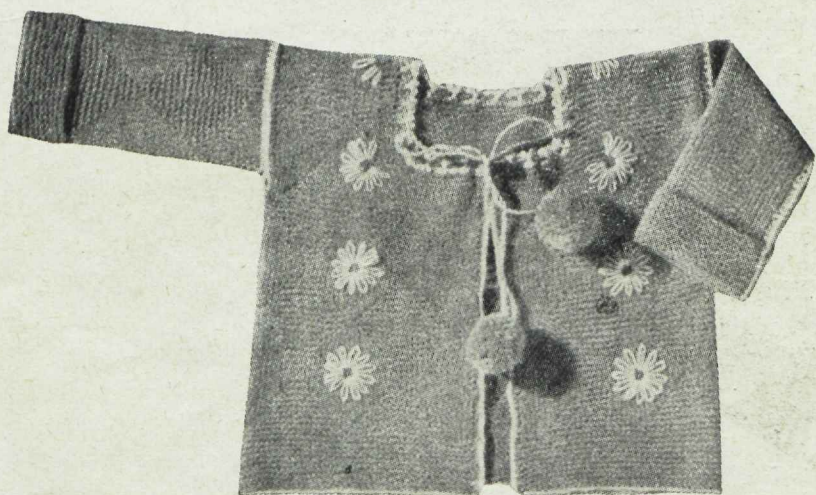
Õmmeldud ristpistes juute peale villaste loodi- või norralõngadega. Õmmelda tuleb nelja värviga: nr. 1 — must, nr. 2 — beež, nr. 3 — tumepunane ja nr. 4 — helepunane. Juurde lisatud skeemi järele on seda mustrit igäühel väga kerge juutele peale joonistada. Värvide kord on skeemi peal numbritega ära märgitud. Lõpuks kaunistatakse patja tutuga, mis tehtud hele- ja tumepunastest lõngast.

Lapsekleidike sametist. Kaela juurest kokku kroogitud ja viimaste peale villase või jämedama pärl-lõngaga tikandus tehtud.

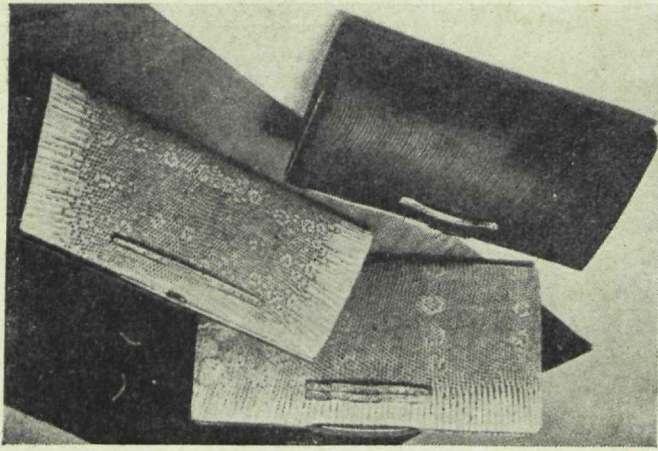
ÜMMARGUNE HEEGELDATUD LINAKE.

Varrastel koetud lapse jakike. Kaela ümber heegeldatud sämbukesed, kust nõör läbi aetud, õiekesed on peale tikitud.

Koetud lapse kleidike.

K. HAUPT'i sadulsepa-peennaha õppetöökoja kauplused Tartus, Küüni tän. 1, telef. 14-31; Tallinnas, Harju 39. Peennaha kaubad, käsitöö ja turismi esemed rahvuslike muustrite ja vaatepiltidega.

Rohkem järelekaalumist vaipade materjali valikul!

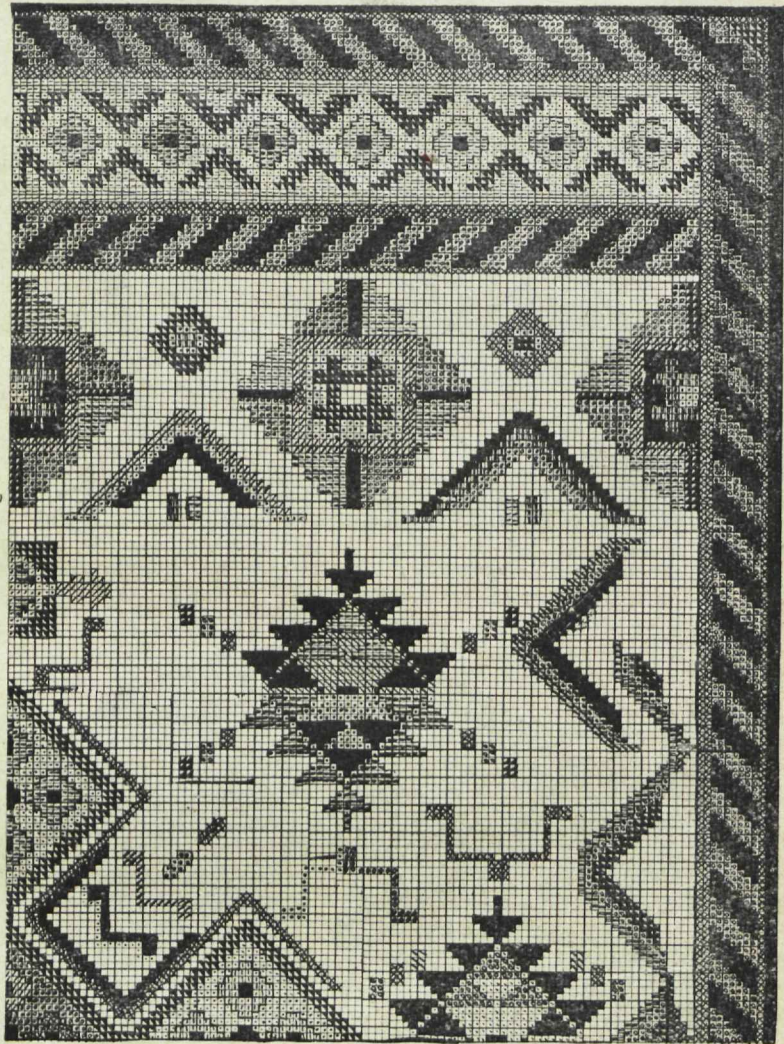
Vaiba valmistamine nõuab suurt tööd ning püsivust ja seepärast olgu iga töölustaja teadlik materjali ja mustri valiku suhtes. Viimasel ajal on hakatud ekslikult propageerima sõlmtehnikas vaipade valmistamist räbalatest, mis osutub täiesti mõttetuks, kuna töö on suur ja tulemused naeruväärselt väikesed. Säärast räbalavaipa saab lasta puhastada ainult keemiliselt ja see läheks väga kulukaks. Kodusel teel pesemine ei saa tulla üldse kõne alla. Et ta aga vajab puhastamist õige sageli, seda teab iga perenaine, kes tolmulappidega tege mist on teinud. Otstarbekohane on ta poonerdamislapina. Sõlmvaiba jaoks tarvitatu aga selleks otstarbeks määratud eriliselt valmistatud villast vaibalõnga.

Käsitöö- ja vaibalõngadest.

Töötanud kauemat aega villatööstus „Ekstra“ (om. A. Träss, Tartus, Narva 31) vaiba- ning käsitöö lõngadega, võiksin neid soovitada kõigile. Nimet. lõngad on valmistatud heast materjalist. Kunagi pole puudus ilusatest värvidest ning toonidest, mida omanik A. Träss püüab alati täiendada, vastu tulles ostjaskonna soovidele. Selletõttu on värve kogunud niipalju, et villat. „Ekstral“ on valmistamisel kindel värvikaart, koostatud kõige enam nõuetavatest ja maitsekamatest (umbes 80—100 värvi) värvidest. „Ekstra“ vaibalõng on ilusa läikega ning tarvitada võib teda sõlmitud, põimitud ja koetud vaipadeks. Samuti võib sellest lõngast valmistada ristpiste- ja keelivaipu.

„Ekstra“ A. Trässi käsitöö lõng, mis on sõna tõsisel mõttes võitnud tarvitajaskonna poolehoidu, täiendatakse lähemal ajal uute värvidega — õigemini toonidega või värvide üleminekutega, välismaa käsitöö lõngade eeskujul. Ka käsitöö lõngadele koostatakse uus värvikaart. Käsitöö lõng — nagu nimi ütleb, kõlbab igasugu käsitööle. Viimasel ajal on seda lõnga hakatud tarvitama mööbli riide kudumiseks. Ka sinna ta kõlbab ülihästi oma vastupidavuse tõttu. Hinnalt on „Ekstra“ vaiba- ja käsitöö lõngad pea poole odavamad kui välismaa omad.

A. O.

■ t. pruun	■ h. sinine	■ kollane
■ h. pruun	■ t. telliskivi	■ punane
■ t. sinine	■ h. " " "	■ põhivärv hallikas roheline
		■ bež

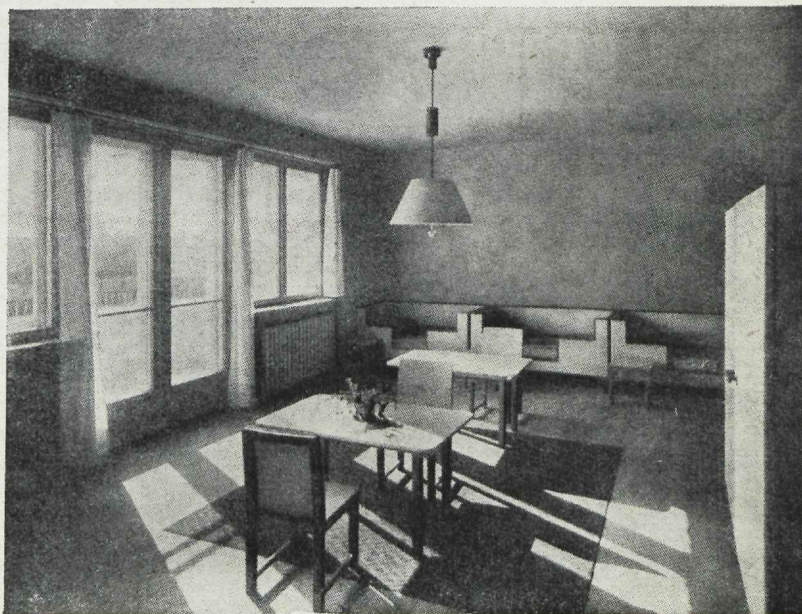
VAIP KARVALÕNGADEST. — A. Ennus.

Vaiba suurus 2—3 m.

Vaip on valmistatud põimimistehnikas, kusjuures üles tuleb vedada iga sm päale 2 lõimelõnga või tarvitada suga nr. 20.

Materjal: 18 tokki 4 purjeniiti, 10—12 kg karvalõnga (tiheduse järgi). Värvitoone võib tarvituse korral muuta toa sisustusele vastavalt.

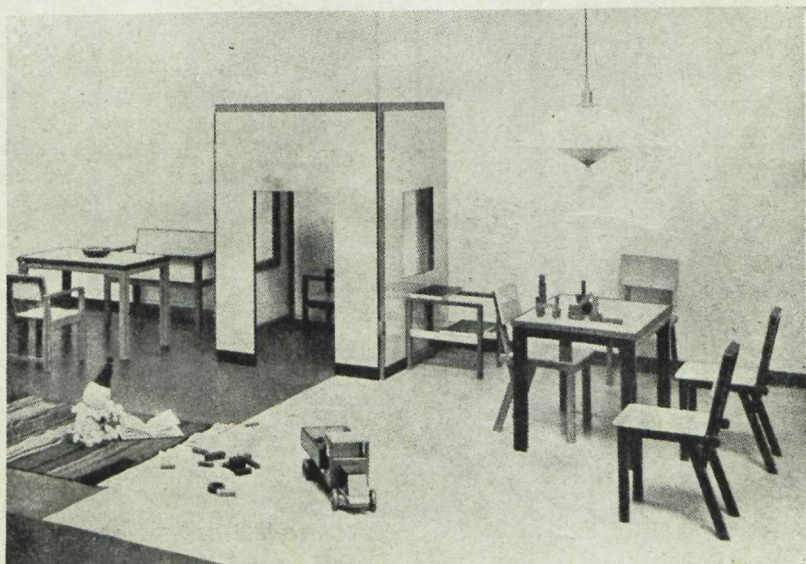
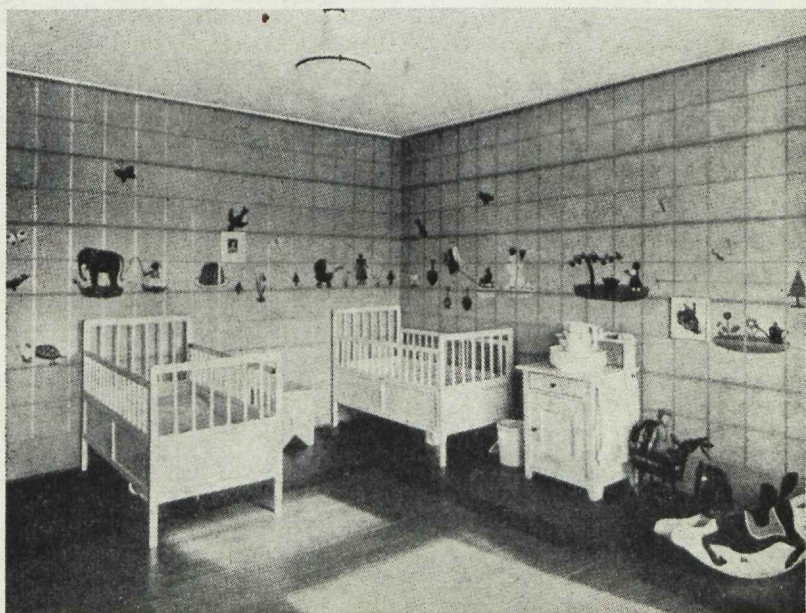

Moodne lastetuba

Alles viimase sajandi vaheldusel leiti, et laste päralt peab olema kindlasti üks tuba, mis on sisustatud hoopis teisiti kui tavalised elutoad. Ajajooksul on nüüd jõutud selleni, et lastetuba on omanud oma ilme, oma pitseri nagu lasteriitused oma stiili. Nüüd võime juba täie õigusega toonitada ja nõuda, et lastetuba liikuvvara olgu lapsele kohaste proportsioonidega. Kasvatuskult on väga tähtis, et lapsed ei tunneks endid abitutena ja armetutena mööbli juures.

See on kindlasti üks ilusamaid edusamme, kuid sellega ei ole veel kõik tehtud selleks, mida nõuab kasvav laps oma ümbruskonnalt. Ei tohi unustada õhku, valgust ja päikest. Need on tegurid, mis mõjutavad rõõmsat ja tervet arengut. Sellepärast tuleb muretseda akende juure laud, kus suuremad lapsed saaksid mängida. Väikestele lastele, kes veel küllalt hästi ei saa liikuda, tuleb teha akende lähedusse vastavad mänguplatsid, millised kohad on soovitav hea linoleumiga katta. Linoleum sellistel kohtadel on iseäranis praktiline, sest teda on palju kergem tolmust ja mustusest puhastada kui laudpõrandat. Toapõrand on õieti lapse, iseäranis kui ta on veel väike, ainuke riik, tema ainuke mängulaud.

Ka värvidelt ja vormilt ärgu oldagu lastetoas kokkuhoidlik kui vähegi on võimalik. Igasugune ebasümmeetrikkus ja nurklikkus on lastetoas alati tervitatav nähe. Nurgad ja kolkakesed võimaldavad lastele mitmesuguseid mängu. Kui on võimalik, siis loobutagu säärastest tagasihoidlikkudest tapeetidest, mis on sobivad ja nõutavad suurte inimeste elutubades. Lastetuba nõuab kirevaid pilte seintel ja kirevaid värve.

Katsetage meie köögiga:

PISIASJU TEE JA KOHVI JUURDE

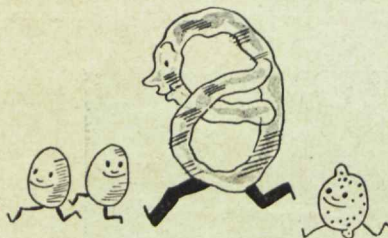
Kuna kohvi vahukoore ja kookidega loob väga mugava ja kõhtu täitva atmosfääri, mõjub teelaud oma tagasihoidlikkusega kergemalt. Sellepärast tuleb valida tee juurde hästi erinevaid, soolakaid ja magusaid pisi-asju, mis oma kirevusega väikest lauda elustavad, mille ümber tavaliselt istutakse väikestes gruppides. See ongi tee iseäraldusi. — Kohvi juures istutakse armsamini üheskoos ümber suure ümarmarguse laua, mida illustab suur tort väikeste magusate küpsistega.

Et oma lugejatele küpsiste valikul võimalikult suuremat vaheldust pakkuda, toome siinkohal mõningaid neist väikestest pagarikunsti pisi-asjadest. —

Kohviküpsis pärmitaignast on väga nägus ja maitsev. Selleks segatakse 140 gr. vahustatud võid hästi segi $\frac{3}{4}$ l. soendatud jahuga. Siis lahustatakse 20 gr. pärmis ühes paari suhkrutükiga leiges piimas ja lisatakse jahule ning võile juurde. Nüüd pannakse veel 60 gr. peent suhkrut rikkaliku vaniljega, veidi riivitud sidrunikoort ja ainult lusikaviisi nii palju leiget piima, et taigen jääb pa-

rajalt kõvaks. Taigen pannakse seljärele lauale, tehakse pealt hästi rasvaseks ja oodatakse kuni hakkavad mullid kerkima. Nüüd tehakse temast ruttu väikesed sarvekeseid, väikese sõrme paksused. Võib ka teha igasuguseid palmikuid ja teokarbikujulisi küpsiseid, aga kõiki ainult väga väikesekujuliselt. Siis pannakse nad võiga määratud plekkpannile ja lastakse $\frac{1}{2}$ tundi seista. Sellejärele määratakse neid klopitud munaga ja raputatakse nad üle jämeda suhkruga. Küpsetatakse suures kuumuses. Nad maitsevad värskest kõige paremini!

Murekringlite tegemiseks segatakse $\frac{1}{2}$ naela jahu, 150 gr. vahustatud võid ja 70 gr. peent suhkrut kergelt segi. Nüüd lisatakse sellele 2 munakollast, riivitud sidrunikoort

ühes $\frac{1}{2}$ sidruni mahlaga. Tehakse ruttu taigen siledaks ja lastakse see rahulikult seista. Siis vormitakse sellest 3 sm. paksune rull ja lõigatakse see hiinapähkli suurusteks tükkideks. Need tükid rullitakse 1 sm paksusteks. Neist rullidest tehakse kringlid. Kringlid määratakse munavalgega ja küpsetatakse paras kuumuses.

Sokolaadipähklikoogid on omapärasteks kohvi- või teelaua pisi-asjadeks. Selleks võetakse 150 gr. tavalise metspähkli tuumi ja pruunistatakse 50 gr. suhkrus niikaua kuni see on muutunud kuldpruuniks. Kui

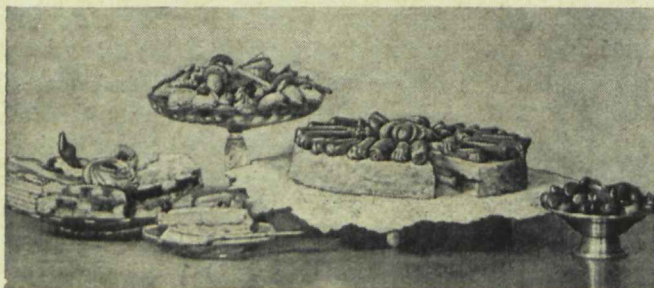
see on jahtunud, jagatakse see noaga tükkideks ja segatakse 100 gr. võiga, $\frac{1}{2}$ n. jahuga, 100 gr. suhkruga, 50 gr. riivitud šokolaadiga, 3 munavalgega (või 1 terve muna ja 1 munakollasega) ja ühe nootsatäie küpsetuspulbriga. See kõik segatakse korralikult segi. Nüüd lõigatakse taigen tükkideks, millest vormitakse väikesed vorstikujulised rullid. Neist lõigatakse 1 sm paksused tükid ja asetatakse jahuga üleriputatult plekkpannile. Küpsetatakse paras kuumuses.

Juustukook on teeküpsis, — ta maitseb kõige paremini siis kui teda süüakse kuumalt. $\frac{1}{8}$ n. riivitud juustust, $\frac{1}{8}$ n. jahust, $\frac{1}{8}$ n. võist ja näputäiest soolast valmistatakse taigen, mis rullitakse noatera paksuseks. Sellest lõigatakse veiniklaasi abil ümmargused koogid ja küpsetatakse neid tugevas kuumuses.

Köömnekoogikesed pakutakse ainult tee juure. Selleks võetakse 140 gr. jahu, 100 gr. võid ja 80 gr. keedetud ning riivitud kartuleid, veidi soola ja kaks lusikatäit koort. Need segatakse taignaks. Taigen jagatakse tükkideks. Tükid rulli-

takse väikese sõrme paksusteks kangikesteks, mida määratakse klopitud munaga ja raputatakse jämeda soolaga ning köömnetega üle. Ka need maitsevad kuumalt kõige paremini.

Pagariäri J. Lill'i 1935. a. uudised.

Tähelepanelik perekonnaisa

võimaldab oma abikaasale pühapäevaks puhkuse ja lõunastab sellepär. pühapäeviti oma perekonnaga

SINIMANDRIAS

JOUGE KOHVI TERTVIS

NOUDKE JGAL POOL

MARET Nr. 3

ilmub 16. märtsil

Üksiknumbreid müügil kogu Eestis ajalehekioskites ja raamatukauplustes. Tellimisi võtavad vastu kõik kodu- ja välismaa postiasutised.

Athena Café —

Tartu moodsaim ja käidavaim kohvik.
On avamisest saadik olnud Tartu seltskonna paremaks ajaviite kohaks.

Villa- ja
värvitööstus

„EKSTRA“ A. Träss

TARTUS, NARVA TÄN. 31, TELEFON 10-07. OSAKOND: TALLINNAS, SUUR TARTU MAANTEE 8.

Äris on müügil hea kodukoetud villane riie, villane lõng, käsitöö lõng ning erilist tähelepanuväärivad kodumaa vaibalõngad igas värvis.

„Vanemuise“ teater

Õnnelend

E. Tõnsoni operett 3 v. eelmänguga. B. Vatseli muusika.

Esiõendus laup., 16. veebruaril.

Piletite hinnad 1 kr. 35 s. — 60 s. Teine etendus neljap., 21. veebruaril.

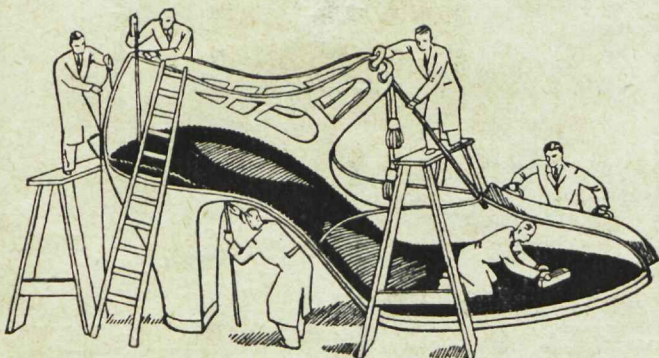
J. ADAMTAU

TANTSUKURSUSED

Tel. 4-27.

Tartus, Vabaduse puistee 12, ja Söögit. 7.

Õppekava ajakohane. Õppejõud diplm. ja soliidsed. Grupid. Eratunnid. Tantsuklubi. Mugavad kordamisõhtud igal kolmap. ja pühap. kl. 9 õhtul. Tantsuõpet. saatmine maale ja t. linnadesse.

Sellise täpsusega valmistatakse Teile hästipassivaid kingi R. HANSEN'i juures, Tartus, Kaubahoov 1, telef. 13-98.

Igale maitsele vastavalt rikkalikus valikus serviise ja majapidamise tarbeid leiata D. Mirvitz ja Poegade a.-s. äridest Tallinnas, Estonia pst. 13, Tartus, Raekoja tn. 6.

Lõikete soovijaile

„Mareti“ talitusest Tartu, postk. 22. saab tellida järgmisi lõikeid, saates lõike hinna rahas või postmarkides, lisades 10 s. tagasisaatmiseks.

Kleidi lõige (öösärk ja hommikukleit): rinna-, vöö-, puusaümberrõõd, rinnakõrgus, vöö-, üld-, selja- ja varrukapikkus ja varruka laius. Hind 50 senti.

Pluusi lõige: rinna-, vööümberrõõd, pluusi pikkus, rinna kõrgus, selja pikkus, varruka laius ja pikkus. Hind 35 senti.

Seeliku lõige: vöö- ja puusaümberrõõd, seeliku pikkus. Hind 30 senti.

Pyjama lõige: pükside jaoks — vöö-, puusaümberrõõd, üld-, põlvekoha ja kehapikkus. Viimase saame istudes toolile ja mõõtes vöö kohalt külge mööda alla toolini. Pluusile — harilikud pluusi mõõdud. Hind 60 s.

Lasteriideid samade mõõtudega. Hind 30 s.

MÕÖDUVÕTMINE.

Ümberrõõdud võetakse vabalt üle 3—4 sõrme, s. t. mõõduvõtja sõrmed jäävad mõõdurihma ja mõõdetava vahele.

1) rinna ümberrõõd: rinna kõige kõrgemast kohast, kaenla alt üle selja.

2) vöö ümberrõõd: ümber vöökohta.

3) puusa ümberrõõd: kõige laiemast kohast.

Pikkuse mõõdud võetakse tagant kaela kõrgelt kondilt, ka need, mis eest alla võetakse. Pannakse mõõdupaela ots kaelakondile ja juhitakse iga kord mõõdupael ette keskjoonele, märkides vastavad mõõdud.

1) Rinna kõrgus — tagant kaelakondilt keskele, kus rind kõige kõrgem.

2) Vöökohta pikkus — kaelakondilt ette vöö keskkohta.

3) Üldpikkus — kaelakondilt alla.

4) Selja pikkus — kaelakondilt alla vööni.

5. Käise pikkus: õlanukist, üle kõverdatud küünarnuki soovitud pikkus. Käise laius: õlavarre ümberrõõd ülevalt.

Tähelepanuks kirjandusesõpradele.

Juhime kõikide kirjandusesõprade tähelepanu sellele, et korraldame üle maa oma väärtuslike **raamatute** selleaastase odava müügi erakordselt **suure hinnaalandusega** 20. veebruarist 7. märtsini.

O.-Ü. „Noor-Eesti Kirjastus“ Tartus

„MARETI“ SÕPRADELE.

Kuna igapäevases elus ka kõige tervemal inimesel on sageli kokkupuuteid igasuguste arstiteaduslike küsimustega, mis teda otsekohe ei sunni arsti poole pöörduma, kuid nõuavad siiski lahendust, oleme võimaldanud „Mareti“ lugejaile **TASUTA kirjajaliku**

ARSTLIKU NÕUANDE.

Arstliku nõuande on meile lahkesti lubanud Eesti Arstide Seltsi Tartu erakliiniku arstid igauks omalt erialalt, eesotsas härra dr. R. Bernakoffiga.

Kõik arstlikku nõuandesse puutuvad küsimused palume „Mareti“ toimetusele saata aadressil: Tartu, pstk. 22, enne 10-ndat kuupäeva.

*

Ühtlasi oleme nõus alati lahkesti vastama ka igasugustele teistele küsimustele.

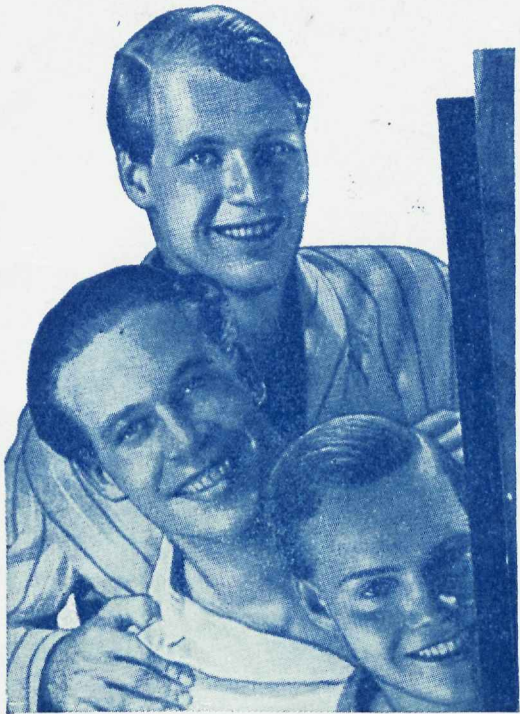
Küsimuste esitamisel palume juure lisada tagumisel kaanel olevat märki: kolmnurk sõõris.

„MARETI“.

Villatööstus „Ekstra“ — A. Träss
käsitöö- ja kahekordne vaibalõnga proov.

„MARETI“ ilmub kord kuus. — Tellimishinnad: 12 kuud Kr. 3.50, 6 kuud Kr. 1.80, 3 kuud Kr. 0.90, üksiknumber 35 senti. — Kuulutusehinnad kaantel: viimane välimine külj Kr. 120.—, seesmised à Kr. 100.—, tekstis 1 mm üle lehekülje 25 snt., tekstikirjaga 30 snt. Kuulutajatele võimaldatakse koha valik võimaluste piires. Kuulutuste väljatöötamisele ja viimistlemisele pannakse erilist rõhku. — Väljaandjad: V. Kask ja R. Puusepp. Aadress: Tartu, postk. 22. Asjaajaja-väljaandja aadr.: Tartu, Elva 15, tel. 6-20. — Vastutav toimetaja: R. Puusepp, Puistee 51—2. Posti jooksev arve nr. 2201. — E. K.-Ü. „Postimehe“ trükk, Tartus, 16. veebr. 1935. a.

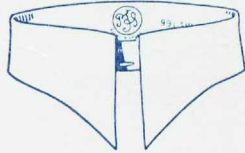

SUURIMAT RÕÖMU

oma mehele või pojale

VALMISTATE

kui ostate neile

**TARTU
TRIIKPESUVABRIKU**

kraed ja pesu.

JÄLGIGE MEIE KAUBAMÄRKI

Meie kaubad müügil kõikides moe- ja puduärides.

Tõestatud on, et suusatamine karastab ja värskendab ainult siis, kui suusad ei riku suusataja tuju. Veendute selles kui kasutate Eesti suurema ja vanema suusatööstuse

Tartu Spordiriistade Vabriku, Tartus, Emajõe tän. 5

suuski

ja kõiki suusa ja talispordi tarbeid

Nõudke kõikjal ainult meie vabriku kaitsemärgiga „**T. S. V.**“ saadusi, sest nad on odavad ja kõrgeväärtuslikud.

Iga naine,

kes ei pane üksi oma riietusele rõhku, vaid tahab, et ka tema mees oleks hästi rietatud, see

soovitab oma mehel lasta riided õmmelda

JOH. VALSI RÄTSEPA-TÖÖKOJAS

Tartus, Lille t. 1, tel. 9-70 (sissek. Karlova t.)

J gale naisele
KULDA, HÕBEDAT, EHTEID,
VÄÄRTMETALLIST TARBEASJU,
KRISTALL, ALPAKA, LAUAHÕBE

Soovitab kella ja kullasepa äri

W. HIRŠOWITZ

TARTUS, PROMENADI 5, TEL. 12-65.

Kelikonstnik

Magda Mägi

**KLAVERIÕPETUS
JA MUUSIKA TEOORIA**

TALLINN,

S. ROOSIKRANTSI 8—9, TEL. 464-76.

✕ **SOLISTIDELE** saade ja partituuride läbivõtmine.

täiskasvanuile ja lastele

Tallinna Konservatooriumi kava.

Lähemal ajal
jõuavad kohale

viimased moeuudised

KODU- JA VÄLISMAA VABRIKUTE

**siidi ja puuvilla suve
kleidiriietest**

M. Jänese suuräri

TARTUS, KAUBAHOOV 9-10-11-12, TELEFON 5-91

Alati

UUTES JA
MOODSATES
MUSTRITES

*Südi ja villaseis
kleidiriideis*
walmistab

A.S
TALLINN

RAUANIIT

PÕHJA
PUIESTEE 7